

“Riveting . . . a convincing portrait of the SEAL’s dedication to duty [that] gives insight into what it takes to be among the best of the best.”

—*USA Today*

WARRIOR SOUL

THE MEMOIR OF A NAVY SEAL

CHUCK PFARRER

*Feleségemnek,
aki szeretni tanít,
és Paddynek,
aki élni tanít*

Csak azért aludhatnak emberek békésen az ágyukban éjjelente,
mert kemény férfiak állnak készen erőszakot elkövetni helyettük.

– GEORGE ORWELL

A SZERZŐ MEGJEGYZÉSE

SEAL-KÉNT ARRA KÉPEZTEK KI, HOGY ÉSZREVEGYEK apróságokat: egy meghajlított fűszálat az ösvény szélén, egy botlódrót által vetett kis árnyékot. Arra tanítottak, hogy aprólékosan tervezzek, hogy ott támadjak, ahol nem számítanak rám, és akkor tűnjek el, amikor az ellenség megpróbál visszavágni. Ezek az ismeretek tartottak életben hét harccal töltött hónapon át Bejrút utcáin és kétszáznál több bizalmas műveleten minden éghajlaton és óceánon szerte a világban.

A SEAL a SEAL csapatban az elemeket jelenti, amelyekben ki vagyunk képezve a tevékenykedésre: tenger, levegő és szárazföld¹. A haditengerészeti különleges hadviselés a legkisebb és legelittebb különleges műveleti erő az Egyesült Államok katonaságában. Bár a minden adott időben tevékenykedő SEAL-ek pontos száma bizalmas, azt elmondhatom, hogy szervezetünk jelentősen kisebb, mint a Pokol Angyalai.

A csapattagok nem SEAL-ekként utalnak magukra, hanem békákként, csapatsrácokként vagy lövészekként. Ezen a társaságon belül az ember csakis operátori tekintélyével érdemli ki a hírnevét. A SEAL-t nem a feladatok alapján ítélik meg, amelyeken részt vett, hanem az alapján, ahogy viselkedett, a bátorsága, a műveleti tudása, a fizikai képessége és a jelleme alapján.

Mióta az első haditengerészeti békaemberek kikúsztak a normandiai partokra, egyetlen SEAL sem adta meg magát soha. SEAL soha nem esett fogságba, és egyetlen csapattárs vagy holttest sem lett soha hátrahagyva a harctéren. Ez a derék örökség példátlan a modern hadviselésben. Koreában, Vietnamban, Liba-

---

¹ Sea, Air, and Land

nonban, Grenadán, Szomáliában, Panamában, Irakban és Afganisztánban SEAL-ek ott jelentek meg, ahol az ellenség nem tartotta lehetségesnek, és a létszámukat messze meghaladó mértékű vadsággal csaptak le.

Ebből a dicsőségből az én jogos részem kicsi. A sors néhány fintora, egy kis szerencse – jó és bal – és csapattársaim bátorsága és becsülete miatt vagyok jelen elmesélni ezt a történetet.

A soraink között a kivételeseket tartjuk számon hősként. Az én szolgálatom, bár változatos és földrajzilag sokrétű volt, szakszerű volt. Voltam harcban. Nem kevésbé, és kevesebb, mint mások. Katonai tanácsadóként szolgáltam Közép-Amerikában. Felderítő és tiltott terület műveleteket hajtottam végre olyan helyeken, melyek az Egyesült Államoknak és az amerikaiaknak eszükbe sem jutottak. Rohamelem-parancsnokként szolgáltam egy szigorúan titkos „fekete” terrorelhárító alakulatban. Benne voltam a játékban, és operátor voltam.

Az egyes szám első személyben írott elbeszélés gyarlósága, hogy a rivaldavény aránytalanul az íróra vetül. Ez nem igazságos sem az egész történettel, sem csapattársaimmal szemben. Néha vezető voltam, és néha vezettek; a nézőpontom sosem volt pártatlan, és sokszor nem terjedt a saját kis műveleti körömen túlra. Arról fogsz olvasni, amire emlékszem, amit láttam, és amit éreztem.

Sok olyan művelet van, melyről jelenleg nem áll jogomban írni. Meghagyom azokat a történeteket más időkre, vagy másik SEAL-re, hogy megírja. Elhallgattam némely műveletek pontos részleteit, kihagyva trükköket és technikákat, melyek hozzájárulnának ellenségeink taktikai képzéséhez. Hasonlóképpen, homályba burkoltam néhány kaland helyét, mivel talán szükséges lehet valami másik SEAL-nek, valami jövőbeli holdvilágtalan éjszakán, ismét felkeresni a büntett helyszínét.

A szolgálati időm óta néhányan azok közül, akik velem dolgoztak, közismert emberek lettek: a valódi nevüket használtam. Titokban tartottam másokét, és minden esetben megváltoztattam a műveleti csapattársaim nevét. Próbáltam a lehető legpontosabban vázolni a karaktereket, legyen az hízelgő vagy sem. Azoktól a csapattársaktól, akik rosszul (nem kevésbé hízelgően, hanem *rosszul*) látják magukat ábrázolva, bocsánatot kérek. És azoktól a barátoktól, akik nem találják magukat ezeken az oldalakon,

megint csak elnézést kérek. Tudni fogják, hogy e könyv írásakor néhányszor alkalmazkodni kellett, nem csak bizonyos tények, de időpontok és szereplők tekintetében is. Teljes tisztelem és mélységes hálám azoké az operátoroké, akiket árnyékban hagytam.

Megváltoztattam a női neveket is a történetemben. Ez talán jól is van így; nem mondhatnám, hogy mindig szép emlékeket hagytam, és amit írni tudok, az nem fest megfelelő képet a szépségükről, a kedvességükről vagy a türelmükről. Megpróbáltam őszinte lenni a hibáimmal kapcsolatban, melyek számosak. Nem áll szándékomban felhánytorgatni régi sérelmeket vagy meghökkeníteni ismeretlen sértésekkel. Nem mindig szerettem jól, és ez volt a legnagyobb hiba mind közül.

Tudod, hogy befutottál a SEAL közösségben, amikor elmész egy összejövetelre és valaki odamegy hozzád, megrázza a kezed és azt mondja: Azt hittem, meghaltál. Ideje nyugállományba vonulni, amikor így válaszolsz: Én is azt hittem.

Én akkor távoztam, amikor azt éreztem, hogy elhasználtam minden szerencsém. Hízlelgek magamnak a gondolattal, hogy kiszálltam, mielőtt elvesztettem volna a bátorságomat. Ha elég sokáig maradsz a csapatokban, az önelégültség, egy baleset, vagy az ellenség végül el fog kapni. Láttam megtörténni nálam bátrabb és tapasztaltabb operátorokkal; előbb-utóbb megtörtént volna velem is.

A SEAL-ek nem sokszor emlegetik a hírekben, és a műveleteik sem gyakran jelennek meg a sajtóban. Gyakoribb, hogy a magasán minősített műveleteinket évekig nem fedik fel. Vannak műveletek, amelyekről még a közösségen belül is csak suttognak. A szereplőiket kötelesség, becsület és eskü köti titoktartásra.

A SEAL-eknél a jutalom egyszerűen a tudat, hogy a munka el lett végezve. A díj az érzett csendes büszkeség egy műveletért, mely ismeretlenül maradt az amerikai közvélemény előtt és továbbra is rémálmod okoz az ellenségnek.

Ha azok az operátorok, akik ott voltak, elolvassák ezt a könyvet, aztán azt mondják: Így volt – annyi elég.

ELSŐ KÖNYV

CSATLAKOZÁS
A
CIRKUSZHOZ

BÚCSÚ MINDATTÓL

Péntek este volt, és a 14-es kapu a norfolki nemzetközi repülőtérre nem volt zsúfolt. Az American Airlines 405-ös járata menetrend szerinti volt a virginiai Norfolkból Miami át a Puerto Ricó-i San Juanba. Az indulási csarnokban lévő fél tucat ember alig volt elég az ülések harmadának megtöltéséhez a 727-esen, mely most fejezte be az üzemanyag-felvételt a beszállóhíd végén. Azt mondták, az American 405-ös utasainak zöme Miami-ban fog beszállni, hogy a hétvégén San Juan kaszinóiban és éjszakai életében mulasson.

Amikor az én soromat hívták, felemeltem a kézipoggyászt, megmutattam a beszállókártyámat és végigmentem a beszállóhídon. Az ablakokon át viharfelhőket láttam tolongani alacsonyan a látóhatáron. 20.25 volt, csak tíz perccel a tervezett felszállásunk előtt, és a nap utolsó vörös fénye mutatkozott nyugaton. Miközben a légiutas-kísérők bezárták az ajtókat és készültek a felszállásra, megkerestem az ülésemet és sikerült betolnom a málhazsákomat a fej feletti csomagtartóba. Kétségtelenül túl léptem a kézipoggyász ajánlott méreteit. A zsákomba egy MT-1X katonai ejtőernyő volt rejtve.

Én nem Miami-ba készültem.

Tucatnyi utastársamhoz hasonlóan, ki fogok ugrani a repülőgépből.

Egy közelebbi pillantás az indulási csarnokban lévő emberekre tanulságos lehetett. Az utasok többsége harmincöt alatti volt, és a férfiak mind keménytekintetűek és sportosak voltak. Valaki talán észrevehette, hogy az utasok elfoglaltak voltak a Rolex órák és a drága futócipők iránt. Ezen kívül aligha tűntek figyelemre méltóknak. Az utasokat nem civilek összevisszasága adta; volt

köztük egy tizenkét fős SEAL rohamcsapat. Az emberek többsége az American 405-ösön a Védelmi Hírszerző Ügynökség tagja volt, légierős harci irányító, haditengerészeti ejtőernyő hajtogató és egy maroknyi tiszt a floridai Tampában állomásozó Különleges Műveleti Parancsnokságtól. Mind civil ruhát hordtak; mind „lazított megjelenési előírást” mutattak. Röviden: beolvadtak.

Én ugyanolyan igénytelen voltam, mint az utastársaim. A vöröses hajam gallérig ért, az arcomat pazar Wyatt Earp bajusz takarta, valami, amit azért növesztettem, hogy egy kis tekintélyt adjon az örökszeplős arcomnak. Apám mondogatta, hogy úgy néztem ki, mint egy szakadt teniszező, vagy valami túlgyúrt jachtos. Az biztos, hogy nem látszottam annak, ami voltam – aktív szolgálati állományban lévő hadnagy az Egyesült Államok Haditengerészetében. Nem csak akármilyen hadnagy. Szerintem az úrsikló-pilóta mellett az enyém volt a legjobb állás Isten haditengerészetében. Rohamelem-parancsnok voltam a haditengerészet elsőszámú terrorelhárító egységében, a Hatos SEAL Csapatban. A málhazsákokat emelgető többiek a lövészeim voltak, a csónaklegénységem, ahogy mondták. Én feleltem az aznap esti mulatságért, egy alacsony profilú beszivárgási-kiszivárgási gyakorlatért.

Két órával a felszállás előtt összecsomagoltuk a felszerelést és a fegyvereket a Hatos SEAL Csapat táborában, és egyénileg mentünk ki a repülőtérré. Feladtuk a fegyvereinket és a rohamszerkónkat tartalmazó jelöletlen bőröndöket, és megkaptuk a jegyeket egy járatra, melynek soha nem állt szándékában elérni a tervezett úti célját. A légitársaság cinkosságával próbát hajtottunk végre egy fedett feladathoz.

Száz mód van, amellyel SEAL-eket lehet kijuttatni egy műveleti területre. Merülhetünk egy lemerült atom-tengeralattjáróról. Csónakokat lehet ledobni repülőgépekről abban a számban, amit gumikacsának hívunk. Járőrözhetünk gleccseren, dzsungelen vagy sivatagon át. Ejtőernyőzhetünk vagy gyorskötelezhetünk helikopterekről. Az utasszállító repülőgépből való kiugrás egy művelet, melyet D. B. Coopernek hívunk. Menetrend szerinti légi közlekedés használata ellenséges országba vagy tiltott területre történő kijuttatáshoz egy SEAL specialitás.

A legtöbben nem ejtőernyőznek szándékosan sugárhajtású repülőgépről. A gépek túl gyorsak, és a mögöttük húzott turbulens

levegő eltörheti a gerincet és leugraszthatja a csípődet a mendencédről. Mi ki lettünk képezve ugrásra utasszállító repülőgépekből, mert mindenütt megtalálhatóak és visszavezethetetlenek. Egy dolog megtiltani amerikai katonai repülőgépeknek, hogy az országod felett repüljenek. Egészen más lezárni a légteretet minden kereskedelmi forgalom előtt. Líbia, Szíria, Kuba és seregnyi más gengszterállam enged kereskedelmi járatokat átrepülni a légtérén. Mindössze ennyi nyitás kell egy SEAL csapatnak. Ismeretlenül és láthatatlanul, egy SEAL elem bármilyen helyre ejtőernyőzhet a földön. Kijuttatás: feltéve, ha túléli az ugrást. A trükk az, hogy helyes testtartásban ugrasz ki és a megfelelő késleltetés után nyitod az ejtőernyődet. Két fő típusa van a SEAL ejtőernyős műveleteknek: HALO², vagyis nagy magasság, alacsony nyitás; és HAHO³, nagy magasság, magas nyitás.

HALO ugráskor 10600 méteren hagyod el a repülőgépet oxigénen, és alacsonyan, 600 méteren nyitod az ejtőernyődet, hogy elkerüld a felfedést. Az ugró állandósult zuhanási sebességgel, óránként 190 kilométerrel zuhan, teljes három percig süvít, mielőtt nyitja az ejtőernyőjét.

HAHO ugráskor az ugrók 10600 méter felett hagyják el a repülőgépet, de rövid késleltetés, talán három másodperc után nyitnak, alacsony helyett magasan – valahol szó szerint a futóáramlásban. A csapat 10000 méteren kupola alatt lebeg, aztán csoportosul és alakzatban siklik a cél felé.

Tíz kilométer magasan az MT-1X ejtőernyőnek 55 km/h-s vízszintes sebessége van, és sok-sok kilométert tehetsz meg, mire meglátod a földet. A szelektől függően az ugró harminc-ötven kilométerre szállhat le onnan, ahol elhagyta a repülőgépet. Ez jó módszer arra, hogy olyan helyre ugorj be, ahol nem számítanak rád és nem is látnak szívesen.

Mind csináltuk az ejtőernyős feladatok mindkét fajtáját, több százat belőlük, és ennek az esti ugrásnak rutinmunkának kellett lennie. Ez gyakorló feladat volt. Igazából az utolsó műveleti tettem volt SEAL-ként. Letelepédtem a soromban, biccentve egy nőnek, aki a folyosó másik oldalán ült. Egy korábbi eligazításon bemutattak neki. Azt mondta, külügyminisztériumi alkalmazott:

---

² High Altitude, Low Opening

³ High Altitude, High Opening

a szokásos titulus, mindketten tudtuk, egy CIA tiszt számára. Mint a fejesek a Különleges Műveleti Parancsnokságtól, azért volt a gépen, hogy megfigyelje az ugrásunkat.

A gép elindult a hídtól, és a légiutas-kísérők elmutogatták a biztonsági tájékoztatójukat. Nem meglepő módon, senki sem figyelt rájuk. Az American 405-öt az aktív kifutópályára irányították és megkapta a felszállási engedélyt. A pilótafülkében az American Airlines kapitánya mellett volt egy SEAL, az egyik operátorunk, aki kapitányként és pilótaként minősítette magát egy tucatnál több utasszállító repülőgéptípusra, a kiségepektől a 747-eseken át a szélestörzsű DC-10-esekig. A SEAL pilóta fogja repülni a feladat kirakási és ugrási szakaszait.

Az American 405 megkezdte a gurulást. Miközben a gép emelkedett az éjszakában, a norfolki földi irányítás utasította a pilótát, hogy a 234,32-es frekvencián lépjen kapcsolatba az indulási irányítással. Erre a frekvenciára váltva, a pilóta most a Támadó 26 hívójelet használta, egy haditengerészeti repülőgépét. Az American 405-ös járata megszűnt létezni.

Az indulási irányítás radarernyőin a jel nem fordult délnek Florida felé, hanem északnak és keletnek a virginiai partfokok felett. A haditengerészeti hívójelet használva, a pilóta engedélyt kért és kapott egy közvetlen útvonalra a SEAL ugróterülethez, egy zárt légtérbe Virginia Beachtől negyven kilométerre.

Miközben kinéztem az ablakon, Támadó 26 bedőlt a Henry-foki világítótorony felett. A gép rázkódott, ahogy sűrűsödő esőfelhőkbe repültünk. Kicsatoltam a biztonsági övemet, felálltam, és a vezető altisztemhez fordultam, Alex Romeróhoz, egy alacsony, izmos Costa Ricaihoz, egy rombolási szakértőhöz és Grenada kitüntetett veteránjához.

– Ideje beöltözni – mondtam.

A rohamelemem három kubai-amerikaiból, egy Costa Ricai-ból, egy rasztahajú Puerto Ricóiból és két hozzám hasonló fehér szörfös csávóból állt. Híresek voltunk arról, hogy reggae zenét bömböltettünk a csapatsobában, és más rohamelemek Rasztásoknak hívtak minket. Olyan becenév volt ez, amire büszkék voltunk. A raszták három éve együtt szolgáltak, a földgolyó minden részén, minden elemben – földön, szélben, óceánban és tűzben –, és egy falka testvér voltunk.

Miközben Támadó 26 a SEAL DZ⁴ felett körözött, elővettük az ejtőernyőinket a fej feletti csomagtartókból. Ki volt nyitva egy nyílás a hátsó konyha padlóján, és Phil Fenko leugrott a pogyasztérbe. Alexhez hasonlóan Phil sem volt nagydarab, de erős testfelépítése volt; ahogy mondtuk, magas tolóerő-súly hányadosa volt. Elfelejtethed a filmeket – a legtöbb SEAL nem nagydarab. Én százkilencven vagyok és száz kilót nyomok, nagynak és lassúnak tartanak csapatsráchoz képest. A legtöbb SEAL százhetvennyolc centi és hetvenkét kiló körül van. Nem testépítők, hanem triatlonosok. Amint Phil feladogatta a bőröndjeinket a konyha nyílásán át, az ejtőernyő hajtogatók munkához láttak. Karabinereket akasztottak az üléseket rögzítő sínhez, és sodronyokat, csigákat meg huzalfeszítőket fektettek le a repülőgép folyosóján, hogy segítsenek a farokrámra nyitásban és zárásban, amikor eljön az ugrás ideje.

A katonai ejtőernyőzés két dologban különbözik a civil ugrástól. Először is, a katonai ejtőernyőzésben nem egy bálványozó barát nő vár rád az ugróterületen – hanem az ellenség. Másodszor, szállítmányt viszünk. Ha van egy felszerelési tárgy, amire szerinted szükséged lesz a földön, vele ugrasz. Bár ez az éjszakai művelet egy kiképzési feladat volt, teljes harci málhával ugrottunk: fegyverekkel, lőszerrel, testpáncéllal és rohamcuccal, harminc kilóval ugrókként. Egy „teljes feladatprofil” vagy éles művelet alatt nem szokatlan, hogy egy SEAL ugró 50 vagy akár 70 kiló felszereléssel hagyja el a repülőgépet. A műholdas rádiók, az éjjellátó eszközök, a páncéltörő rakéták, az átjárónyitó töltetek és a búvárfelszerelés néhány ilyen „szabadon választható” felszerelés. Ezen az éjszakán csak a lövészcuccunkat viseltük és hordtuk. Ez az ugrás Hollywood-ugrásnak, puhányoknak valónak volt tekintve.

Felvettük a buggyos, világosszürke ugróruhát. Felfújható UDT mentőmellényt, pisztolyövet és pisztolytáskát szíjztuk fölé. Ezt a szerkót biztonsági felszerelésnek tekintettük. Tartalmazott egy .40-es kaliberű Glock 17-es pisztolyt, négy tárat, egy K-Bar kést, egy Mark 13-as fáklyát és egy infravörös villogót. Heckler & Koch MP-5 géppisztolyt szíjztunk a combunkhoz. A felszerelésnek ez az első vonala lehet az utolsó védelmi vona-

---

⁴ Drop Zone – ugróterület

lunk – ha mentőmellényre, pisztolyra és füstjelző fáklyára apad, világgraszoló bajban leszünk.

A második vonal, a rohamszerkó, hátizsákba volt rakva és szorosán be volt csatolva. Zainer vízhatlan testpáncélból, elsősegély csomagból, egy CamelBak víztartályból, egy rejtjelezett rádióból, egy Madonna-stílusú fejbeszélőből, egy ballisztikus sisakból, egy rohammellényből és az MP-5-ösünkhöz tizenhat tárból állt. Még erre a gyakorló feladatra is minden ember 480 darab .40-es kaliberű, Teflonbevonatú, üreges hegyű lőszerrel vitt. Ezek a lövedékek kifejezetten úgy voltak tervezve, hogy áthatoljanak mindenféle ismert testpáncél fajtán, köztük a sajátunkon.

Miért vittünk éles lőszerrel egy békeidős ugrásra? A SEAL-eknél úgy gyakorolunk, ahogy harcolunk. Elengedhetetlen, hogy minden egyes ugró ugyanolyan felszereléssel gyakoroljon, mint amelyet harci ugráskor használni fog. Annak megtanulása, hogy hogyan hagyd el a repülőgépet, nyisd az ejtőernyődet és landolj harci felszereléssel, nem olyasmi, amit Bagdad belvárosa felett szeretnél gyakorolni.

Felszíjaztuk az ejtőernyőnket, aztán a hevederzet elején lévő D-gyűrűkhöz csatlakoztattuk a nehéz hátizsákot. Minden felszerelésünk gyorskioldó szerelvényekkel volt rögzítve. A landolás után másodperceken belül teljesen felszereltek és indulásra készek leszünk.

Miközben a hajtogatók lefektették a sodronyaikat, a légierős harci irányítók rádióhíradást létesítettek Zöld leszállási területtel, egy futballpályával Virginia Beachben, mely az ugrásunk célpontja lesz. Az LZ⁵ Zöldön három jelöletlen Chevy Suburban parkolt a Csapattól. A DZ személyzete volt a fogadóbizottságunk, baráti ügynökök szerepét alakítva, akik fogadnak minket, amint leszállunk. Éles műveletben elfuvaroznának minket a célterületre vagy egy konspirált körletbe. Ezen az éjszakán csak annyit kellett tenniük, hogy letáboroznak, rádióhíradást létesítenek a repülőgéppel, és várnak, míg a földre ereszkedünk. A gyakorlatnak vége lesz, amikor a tizenkét fős rohamelemem földet ér.

Miközben felszerelés-ellenőrzéseket végeztünk, odajött hozzám az egyik légierős harci irányító. Nem tűnt boldognak.

---

⁵ Landing Zone – leszállási terület

– A DZ északkeleti szelet jelent, harmincöt kilométereset, és ötvenötös lökéseket. Látótávolság kevesebb nyolcszáz méternél az erős esőben. Meg akarod szakítani?

– Nem – feleltem –, meg tudjuk oldani.

Amint kimondtam azokat a szavakat, villámlás világította meg az eget körülöttünk, és a gép élesen meglökődött. A légierős srác elkapta egy ülés támláját, hogy megkapaszkodjon.

– Nagyon virgonc – mosolygott önelégülten.

A viszonyok a határt súrolták, igazából a paramétereken kívül voltak, de a paraméterek útmutatóként szolgáltak. Mind ugrotunk rosszabb viszonyok között. Különben is, ha túljutunk ezen, elmehetünk a Ravenbe és bedobhatunk néhány sört, mielőtt bezár. Ez lesz az utolsó műveletem, és én fizetek, amikor odaérünk a kocsmába. Bár nem örültem előre a cechnek, alig vártam, hogy a földön legyünk, mielőtt rosszabbodik az idő.

Csaknem húsz hónappal korábban levelet írtam a haditengerészeti miniszternek, kérve a tisztirangom visszavonását és a leszerelésemet a csapatoktól. Majdnem két évig tartott a haditengerészetnek válaszolni a kérésemre. Amikor tisztirangod van a fegyveres erőkből, az elnök akaratából szolgálatsz. Nyilván nem volt kedvére a Fehér Háznak, hogy hamarabb elengedjen. A haditengerészet ráérősen dolgozta fel a leveletemet, és műveleti voltam minden egyes nap, mióta beadtam a papírjaimat. Ez részemről rendben volt; semmi mást nem akartam csinálni a haditengerészetben. Csak ki akartam szállni – végleg. Három nappal korábban választ kaptam a kérésemre. A kinevezésem három óra múlva, éjfélkor le fog járni.

Akkor mit kerestem ott, egy 727-es hátuljában állva, arra várva, hogy leugorjak egy futballpályára egy virginiai külváros közepén? Miközben a gép rázkódott és bedőlt, ugyanezt kezdtem el kérdezni magamtól. Akármilyen furcsán hangozhat is, azért hajtottam végre az ugrást, mert nem akartam.

Utáltam ugrani. Balszerencsémre a gravitációtól való idegenkedésem jól ismert volt. Szekáltak vele, de azért is végrehajtottam minden ugrást, több mint háromszázat, közöttük három harci kijuttatást, és hozzáértő operátornak kellett lennem a levegőben. Amikor próbálsz összefogni tizenkét ejtőernyőst egy boglyába tízezer méteren éjjellátó szemüvegben, nincs helye kifogásolható teljesítménynek. Különben meg, ahogy a SEAL alapkiképzésen

mondják, nem kellett szeretnem, csak meg kellett csinálnom. Én voltam a csónaklegénység-parancsnok, és az én csónaklegénységem választotta ezt a műveletet. Ha a raszták ugrani fognak, akkor én is.

A harci irányítóhoz fordultam.

– Dehermetizálunk – mondtam.

A hajtogatók és megfigyelők az üléseikhez siettek és becsatolták magukat. A harci irányítók mind pilótasisakot vettek fel, az oxigénmaszkjuk az övükre szíjazott palackokhoz csatlakozott. Az oxigénmaszkjukban lévő rádiómikrofonon keresztül továbbra is kommunikálni tudtak az ugróterülettel. Hangos surrogó hang volt, miközben a kabin megtelt köddel. A repülőgép dehermetizálódott, és a magasságmérőre néztem a csuklómon. Háromezer-hatszáz métert mutatott, ugyanannyit, mint a repülőgépen kívüli magasság.

Alex hátrahúzta a kart a hátsó ajtón és egy gumipókkal rögzítette a konyhához. A kabint megtöltötte a hajtóművek fültépő üvöltése. A hang fülsiketítő, gyötrően hangos volt. Tényleg megfájdult tőle a mellkasod. A harci irányító megérintette a vállamat. A beszéd most szóba sem jöhetett; mostantól kézjelekkel kommunikáltunk. Öt ujjat és egy hüvelykujjat mutatott fel. Hat percre voltunk a kezdéstől.

Az ugrók becsoszogtak a gép hátsó konyhájába, José „Hoser” Lopez rálépett a kihajtott lépcsőre és a hátsó rámpa végére cihelődött. Ahogy azt D. B. Cooper felfedezte, nagy balszerencséjére, a farokrámpa a 727-esen nem nyílik ki teljesen, amikor a repülőgép a levegőben van. A sárkány alatt áramló levegő ereje megakadályozza a hidraulikát abban, hogy teljesen lenti és zárt helyzetbe tolja a lépcsőt. Miközben az ugrók oszlopa bezsúfolódott a konyhába és figyelt, Hoser a kihajtott lépcső végére araszolt és ugrált: a korlátokba kapaszkodva egy helyben ugrált, lefelé kényszerítve a lépcsőt, amíg a farokrámpa a teljesen lenti és zárt helyzetébe nem kattant.

Nem volt ez olyan könnyű, mint amilyennek hangzik. Miközben ugrabugralsz, a repülőgép több mint 220 km/h-val megy. Amíg a hidraulika le nem győzi a szél ellenállását, az ötszáz kilós farokrámpa bokkol, mint egy megátalkodott öszvér. Emberek haltak és nyomorodtak meg megkísérelve az ugrálást, de ezen az éjszakán Hoser alig néhány vad pörgés után levitte és rögzítette.

Amint a rámpa lent volt, egy sodronyt rögzítettek a fémlépcsőhöz. Ez a kábel fogja becsörlőzni a rámpát, miután mi kiugrunk. Hoser elhelyezkedett a legalsó fokon és szembefordult a többi ugróval, a korlátokat markolva. Ő fog elsőként ugrani, hátrafelé kilépve, és látnia kellett a „Rajta” jelzésemet. Mind a lépcsőre zsúfolódtunk szorosan, farok a farhoz. Én voltam az utolsó ember az oszlopban, a lépcső tetején állva a konyhában, a harci irányító mellett, aki a sisakjában úgy nézett ki, mint egy óriási rovar. Felém fordult és feltartotta három ujját. Továbbadtam a jelzést Hosernek, aki felemelte az egyik kezét a korlátról és egy háromujjas üdvözlést mutatott a rasztáknak.

Ellenőriztem a magasságmérőmet. Ezeröttszáz métert mutatott és gyorsan ment lefelé. A nyitott farokrámpán túl, a szakadó eső függönyén át autó fényszórókat láttam a Chesapeake Bay híd-alagúton, másfél kilométerrel alattam. Erősen esett és villámlás cikcakkozott át a felhőtakarón. Az öböl háborgott, a felhők ereszkedtek, és a vihar teljesen rajtunk volt. Esőcseppeket láttam megfagyni az utasszállító ütközés elleni fényeinek villogásában. A 727-es széles, lusta fordulót tett a Chesapeake fölött, és belépett a norfolki nemzetközi repülőtér leszállási útvonalára.

Az éjszakai gyakorlat célja volt megnézni, hogy egy ejtőernyős oszlop megjelenik-e a repülőtér bevezetőradarján. Miután a SEAL DZ felett körözött, Támadó 26 átstartolásra kért engedélyt a norfolki nemzetközi repülőtéren. A terv az volt, hogy Támadó kiereszti a fékszárnyakat és a futóműveket, és belép az útvonalra. A leszállási területünk úgy négy kilométerre volt a repülőtér tornyától, a Chesapeake partja és a kifutópályák között. Miközben az utasszállító leszálláshoz ereszkedik, az elemem ugrik, amikor a foci pályára feltűnik.

Kétszázötven méteren fogjuk elhagyni a repülőgépet, igen alacsonyan egy szabadeső ugráshoz. Miután elhagytuk a gépet, a farokrámpát becsörlőzzük. Támadó 26 aztán végrehajt egy átstartolást, kitér és leszáll a közeli haditengerészeti légi támaszponton, a virginiai Oceanában. Legalábbis ez volt a terv. Számomra a terv pillanatok múlva teljesen elmegy majd a fenébe.

A harci irányító feltartotta a jobb kezét, egymástól egy centiméterre lévő mutató- és hüvelykujjal. Továbbadtam a jelzést Hosernek: harminc másodperc az ugrásig. Ellenőriztem a magas-

ságmérőmet: elhagytuk a háromszáz métert. A harci irányító a lábamra csapott.

– RAJTA! RAJTA! RAJTA! – kiáltottam a rádió fejbeszélőmbé. A rámpa alján Hoser elengedte a korlátot és azonnal leszívódott a lépcsőről. Figyeltem, ahogy eltűnt a pislogó esőcseppek falában. A többi ugró lecammogott a lépcsőn és a feketeségbe merült. Utolsóként hagytam el a repülőgépet. Leugorva éreztem a hajtóművek forró légáramát és az elégett kerozin maró szagát.

Amint a testem a légáramba csapódott, íveltem a hátamat. Egy utasszállító elhagyása olyan, mint testszörfözni egy gigantikus hullámon. Az esés ugyanolyannak érződik, és keményen ívelned kell a hátadat, hogy ne bukfencez. Vártam három másodpercet, az ujjaim rázáródtak a kioldózsínorra, és meghúztam. Éreztem a sodronyhuzalt áthúzódni a vezetőin és kinyitni az ejtőernyő konténerét a hátamon. A rugós nyitóernyő elműködött, és a főernyőm meg a belsőzsákja az ég felé repült. Megfeszítettem magam a nyitási sokkra, felkészítve a testemet a 190 km/h-ról szinte nullára lassulásra. Vettem egy mély levegőt és bent tartottam.

De az ejtőernyőm nem nyílt ki. Virginia továbbra is gyorsan közeledett felém. Úgy tíz másodpercem volt az életből.

Hallottam, hogy veszély idején az áldozatok előtt leperreg az egész életük. Sokszor voltam rossz helyeken, halálos, erőszakos pillanatokban, amikor nem igazán tudtam, hogy élek-e vagy halok, de lepergés sosem történt velem. Talán nem vagyok eléggé elmélkedő. Talán soha nem tartottam magam áldozatnak. Csak annyit tudtam, hogy a föld felé zuhantam, és meg fogok halni, ha meg nem oldok egy rejtélyt. A rejtély a főernyőmre vonatkozott. Miért nem nyílt ki?

Igazából a „miért” nem számított. Ami most számított, az a tartalékernyő kinyitása volt. Nem pergett le előttem az életem, de beléptem az adrenalin világába. Ez történt velem szinte minden alkalommal, amikor közeli pusztulással néztem szembe. A bolygó megállni tűnik. Minden lelassul és elnémul. Többé nem hallottam a gép robaját. Nem hallottam a szél süvítését a sisakom mellett. Nem éreztem az esőcseppeket sörétekként az arcomba csapódni. A világ lassított felvételen volt. Az egyetlen probléma az volt, hogy kábé öt másodperc múlva belefűrődök a bolygóba 50 méter per szekundummal.

A repülőgép lépcsőjén a magasságmérőm 230 métert mutatott. Az majdnem négy másodperce volt. Úgy becsültem, hogy már 150 méter alá zuhantam, működő ejtőernyő nélkül.

Ezeket a szavakat kábé ugyanannyi idő alatt olvasod el, mint amennyi alatt a balesetem kibontakozott. Az agyamban tiszta, gördülékeny gondolatok cikáztak: relatív sebességek; valószínűségek, tettek és következmények. Úgy tűnt, tökéletes csendben zuhantam, de az agyam gyorsan dolgozott. Minden, amit most leírok, tizenöt másodpercnél hamarabb lezajlott. Ennyi idő dönti el, hogy élek-e vagy meghalok.

Tudtam, akármivel próbálkozom, hiábavaló lehet, de ennél a problémánál fogok maradni és küzdök, amíg ki nem nyitom az ejtőernyőt, vagy oda nem vágom magam. Ki lettem képezve nem optimális ejtőernyő működések sokaságának megoldására, és az agyam legördülő menüt csinált meghibásodásokból és azok ellenszereiből. Élet vagy halál, végrehajtom a meghibásodási drillt. A probléma az volt, hogy nem tudtam, miféle meghibásodással akadt dolgom.

Felhúztam a térdeimet a mellkasomhoz, ami ülő testtartásba rakott. Most úgy zuhantam, mintha székhez lettem volna kötözve. Felnéztem; a nyitóernyőm elműködött, de az ejtőernyő, ami a nejlontokban volt tartva, elakadt. A több tucat négyzetméternyi ernyő helyett egy akkora nejlonsomóm volt, mint egy nagy kenyér. És az nem lassított le. A szemem fókuszt váltott; több tucat méterrel felettem, egyenes sorban láttam a többi ugró paplanernyőjét. Az alacsony felhőzetben eltűnve, a raszták ejtőernyői egyre kisebbek lettek. Úgy zuhantam, mint egy üllő.

Maradj az eljárásnál, mondtam magamnak, maradj a drillnél. Eldobtam a kioldózsínórt és a hevederzetemen lévő „párnára” vittem a kezemet. Ez egy párnázott nejlonheveder volt a jobb vállamon, a főernyőm leoldó huzaljaihoz csatlakoztatva. Mielőtt megpróbálom nyitni a tartalékot, le kell oldanom a főernyőt, vagy a póternyőm használhatatlanul összegabalyodik a kuszasággal, ami már odafent volt.

A párna kioldása kétlépéses folyamat volt. Először ki kellett rántanom a duplán varrott tépőzárból, ami a helyén tartotta. Aztán a párnával ki kellett húznom körülbelül fél méter huzalt, hogy a főernyőm leváljon a hevedervégekről, amelyek a hevederzetemhez csatlakoztatták. A tekintetem a magasságmérő vilá-

gító számlapjára esett. Most százhusz méteren voltam, a legalacsonyabb javasolt magasságon, amelyen tartalékernyőt lehet nyitni. Maradj a vészjelzésnél, mondtam magamnak. A rögtönzés kétségbeesett embereknek való.

A kezemben volt a párna. Kihúztam a tépőzárból, és készültem legombolni. Abban a pillanatban kinyílt a főernyőm. Úgy, ahogy. A főernyőm nyolc cellájából három kiszabadult a belsőzsákból. A fejem az ég felé rándult, ahogy a testem lelassult. Ez kétségtelenül ír szerencse volt: volt egy fél ejtőernyőm.

Megint a magasságmérőre néztem: kilencven méter. Harminc méterrel a minimális magasság alatt, hogy nyissam a tartalékot. Kétségbe estem. Ideje volt rögtönözni.

Saját döntést hoztam. Túl alacsonyan voltam, hogy legomboljam a főernyőt, lezuhanjam, és nyissam a tartalékot. Az egyetlen esélyem az volt, hogy maradok annál a kis ejtőernyőnél, amivel rendelkeztem, és megpróbálom betörni. A magasságmérőm lényegében használhatatlan volt 150 méter alatt. A készülék a légnyomás mérésével működött, és én átzuhantam egy zivataron. Talán 90 méteren voltam, talán alacsonyabban. A magasságmérőm talán még akkor is 90 métert fog mutatni, amikor betöröm valaki világítóablakát.

A tekintetem először rebtent le, mióta elhagytam a repülőgépet. Víz felett voltam, egy L-alakú öböl felett, melyről tudtam, hogy a Desert-öböl Virginia Beach Little Creek peremvárosában. Az öböl úgy nyolcszáz méterre volt a foci pályától, ahol landolnom kellett.

Száguldottak a gondolataim. Gyorsabban oldottam meg a matkot, mint egy kockafej napelemes számológépe. Továbbra is legalább száznegyven kilométerrel zuhantam óránként; hajszálnyi lehetőségem volt, hogy teljesen kinyissam az ernyőmet. Ha vizet érek, lehetséges, hogy nem öl meg a becsapódás. Elméletileg lehetséges, de nem valószínű. Ha nem halok meg egyből a hirtelen megállástól, szinte biztosan ki leszek ütve. A testemre szíjazott harminc kilogrammnyi cuccal el fogok süllyedni és megfulladok. Ki kellett nyitnom az ernyőt.

Az MT-1X ejtőernyő nem körkúpolás, olyan az alakja, mint egy szárny. És mint egy szárnyat, precízen lehet kormányozni, és arra repül, amelyik irányba az ugró menni óhajt. Kiváló motyó; ezzel a felszereléssel hajszálpontos landolásokat csináltam tíz

kilométer magasból. De csak fél szárnyam volt. Ami még rosszabb, többé nem függőlegesen zuhantam: a kupolám három megtelt cellája vad dugóhúzóba pörgetett. Lapos dugóhúzóban voltam, két teljes 360 fokos fordulatot téve meg egy másodperc alatt. Alattam a Desert-öböl pörgött, mint egy frizbi. Mint a túl sok g-t elérő vadászpilótánál, a centrifugális erő az agyamból a lábaimba lökte a vért. Kezdett csórlátásom lenni és közel voltam az ájuláshoz. Ki kellett nyitnom az ernyő maradékát, mielőtt elveszíteném az eszméletemet.

Felnyúltam és mindkét kézzel megmarkoltam az ejtőernyő hevedervégeit, és minden erőmmel meghúztam őket. Egy utolsó, kétségbeesett lépés volt – és bevált. Egy hangos pukkanással a maradék öt cella kinyílt az ernyőmön. Egy cella rongyos volt és lapos, de volt egy majdnem teljes ejtőernyőm. Most hozzávetőleg 75 méteren voltam.

Továbbra is víz felett voltam, és bár felkészültem a csobbanásra, úgy gondoltam, jobb megpróbálni a szárazföld felé repülni, mintsem megpróbálni úszni harminckilónyi válogatott fémtárggyal. Villám villant; az esőn keresztül egy csónakrámpát láttam és egy üres parkolót tőlem száz méterre jobbra. Széllel szembe fordultam és elindultam egy tökéletes landolásra.

Gratuláltam magamnak a zseniális hajózótudásomhoz, amikor valami sós fröccsent az arcomra. Vér csorgott a csuklóimon és terítette be a szemüvegemet. A jobb kezemről leszakadt két köröm, a párnát markolva. Nem éreztem semmi fájdalmat, de tudtam, hogy a körmök teljesen leszakadtak az ágyukról. Lehúztam a véres szemüveget az arcomról.

Az esőből nagyfeszültségű vezetékek triója sejlett fel a parkoló felett egybeszöve. Nem azért szedtem rá a halált, hogy fennakadjak és agyonüssön az áram. Csináltam egy kemény 180 fokot jobbra. Miközben húztam a fordulót, az ejtőernyőm hevesen csattogott. A motyóm sérült közepe beszívta a maradék cellákat, a kupola összeomlott és szívmegeállító tizenöt métert ejtett, mielőtt megint szelet fogott. Több forduló nem volt lehetséges. Most egyenesen repültem hátszállal. És az nem volt jó. Az ejtőernyőm teljes repülésben volt, és meglovagoltam egy 35 km/h-s széllel. Úgy 65 km/h-val haladtam a föld felett. A landolás elkerülhetetlen volt. Ilyen sebességgel, kormányzás nélkül, nem lesz kellemes.

Százötven méterre volt egy homoksáv, a Demonstration-part, egy hely, ahol néha gyakorló merülési feladatokat indítottunk. Éppen annyi magasságom volt, hogy elérjem, de még mindig túl gyorsan mentem. Még ha teljesen fékeztem is volna a kupolát, továbbra is a szél sebességével haladtam, úgy ötven kilométerrel óránként. Nem mertem átesésbe húzni a kupolát; a motyó behajolt és leejtett volna. A teljes sebesség volt az egyetlen sebességem. Felnyúltam és a kormányfogantyúkat cirógattam, óvatosan csinálva egy sor helyesbítést jobbra és balra. Siklottam a parthoz, összeszorítottam a seggemet és felkészültem a becsapódásra.

Csillagok galaxisa robbant a fejembe. A térdeimet belevertem a hátizsákomba, az MP-5-ös géppisztolyom elakadt a bordáimban, és émelyítő roppanást hallottam. Félig eszméletlenül felpatantam és vonszolt a még felfújtt kupolám a parton. Árkot szántva a sarkaimmal, átvonszolódttam a homokon, át egy füves sávon és ki az útra, ami megkerülte az öblöt. Egy szellőkést befogva, az ejtőernyő, mely megmentette az életemet, addig fog vonszolni, amíg fasírt nem lesz belőlem. A véres ujjaimmal markoltam a párnát és kirántottam. A főernyő levált és elsodródott. Egy árokban álltam meg az út másik oldalán.

Végül az utazás véget ért.

Homok és vér borította az arcomat és a kezeimet. A bordáim ropogtak, ahogy levegőt vettem. A gazban hevertem, és eső vert az arcomba. Nevetni kezdtem; 23.56 volt keleti parti idő szerint. Három perc és húsz másodperc múlva civil leszek.

BÁJ ISKOLA

Valószínűleg elkerülhetetlen volt, hogy beléptem a haditengerészetbe, bár ellenálltam neki. Egy hivatásos haditengerész tiszt és egy haditengerészeti ápolónő fia vagyok. Apám, Pat, az Annapolison diplomázott, egy romboló kapitánya volt, és a taktika professzoraként fejezte be a haditengerészeti pályafutását a Haditengerészeti Főiskolán. Akkor találkozott anyámmal, Jonival, amikor az haditengerészeti ápolónő volt, a San Francisco melletti Oak Knoll Haditengerészeti Kórházban állomásozva. A legidősebb vagyok négy gyerek, két fiú és négy lány közül. A családomban az alma nem esik nagyon messze a fájától. Sean öcsém főgépész a kereskedelmi tengerészetben, és a húgaim, Colleen és Katie, diplomás ápolónők.

Jó sokszor költöztünk haditengerészeti családként, és közel álltunk egymáshoz. Nem voltunk gazdagok, de nem szenvedtünk hiányt semmiben, és a gyerekkoromat lényegében boldognak tartom.

Katolikusnak neveltek. Hittanra jártam, szentképeket gyűjtöttem és teljes pompában volt az elsőáldozásom.

Bár a családom nem volt túlságosan vallásos, péntekenként halrudacskákat ettünk ketchuppal. Tipikus katolikus gyerek voltam, bizonytalan büntudatot éreztem valami miatt (bár tizenkét évesen még nem tudtam, mi miatt), de elfogadtam a hitemet, a szakramentumokat, a szenteket és az egész mindenséget kérdés nélkül. Ez nem maradt meg.

Kábé egy hónappal azután, hogy Neil Armstrong a Holdon sétált, 1969 augusztusában egy tornyosuló zivatar érkezett Nyugat-Afrika partjától. A nyílt tengeren születte a passzátszelekkel, a zivatarok csoportja nyugatra kalandozott az Atlanti-óceánon.

Ennek a fejlődő alacsonynyomású rendszernek hamarosan neve lett: Camille.

A Camille hurrikánból a legpusztítóbb időjárási rendszer lett, mely valaha lecsapott Észak-Amerikára. Kavarogva, erőt gyűjtve a trópusi Atlanti-óceán meleg vizeiből, Camille végigsöpört a Florida-szoroson, rövid megtévesztő kitérőt tett Tampába, majd berobogott a Mexikói-öbölbe. Az öböl harmincfokos vize szörnyé változtatta Camille-t.

És az otthonom közvetlenül az útjában volt.

1969. augusztus 17-én a mississippi Biloxit letarolta a Camille hurrikán. Az apám akkor a MACV⁶-hez, a Vietnami Katonai Segítségnyújtás Parancsnokságához volt vezényelve. Apa korábbi, rombolókapitányi turnusaival ellentétben ez a turnus a szárazföldön volt. A háború a véres tetőpontján volt Vietnamban, és elhelyezett minket Biloxiban, hogy várjuk a visszatértét.

Tizenkét évesen én voltam a ház ura. Legidősebb fiúként és haditengerész porontyként hozzászoktam ehhez. Laktunk minden haditengerész városban Newporttól Pearl Harborig, és hatodikos koromra öt különböző általános iskolába jártam. Eltekintve attól, hogy igen komoly forgott kockán a háborúban, a testvéreimnek meg nekem semmi gondunk nem volt a világon. A nyár dereka volt, biciklizések és fagyizások időszak az új barátokkal.

A viharok útjának előrejelzése 1969-ben nem olyan volt, mint most, és senki – meteorológusokat is beleértve – sem tudta elképzelni Camille erejét. A családomnak sejtelve sem volt. Ahogy a hurrikán északnak fordult, eszünkbe sem jutott az evakuálás. Csak órákkal a vihar lecsapása előtt költöztünk át a vízparti otthonunkból egy többszintes szállodába a parton. Utólag a lépésünk ostobaság volt, de megmentette az életünket. Az öcsém, a húgaim, anyám meg én a vihart a kevés épület egyikében vészel-tük át, mely épen maradt a városban, egy 1920-as évekbeli szállodában Biloxi főstrandján.

Reggel arra ébredtünk, hogy a város el lett törölve a térkép színéről.

A szálloda körül tengerjáró teherhajók voltak kivette több száz méterre a tengertől. Testek lógtak fákról. Szemét, döglött

---

⁶ Military Assistance Command, Vietnam

állatok, rákászajók, összetört autók, és holtak sáros tulajdonai voltak szétszórva kilométerekig. Biloxi nem létezett többé.

A kombinkat egy kilométerre találtam meg a szállodától, felborulva egy Dairy Queen maradványai között. Az otthonunk tekintetében csak reményeink voltak. A Nemzeti Gárda szállított vissza minket az öböl másik oldalára, hogy a házunkat és a környékét gyújtóssá aprítva találjuk. Mindent sár borított. Úgy nézett ki, mint egy háborús övezet. Nem. Rosszabbul nézett ki.

Élelmet vagy vizet nem lehetett találni. Rémült túlélők bolyongtak a romok között, zokogva. Nem volt rendőrség, se mentőszolgálat, se kormány. Camille nagy kiegyenlítő volt; minden túlélő szűkölködő, sáros menekült volt. Osztály és tulajdon többé nem számított. A civilizáció álarca lehullt. Statáriumot vezettek be és lövések dördültek az éjszakában, ahogy túlélők fosztogatókkal csatáztak.

Nem volt mód kommunikálni az apámmal, nem volt mód közölni vele vagy bárki mással, hogy hol voltunk, vagy hogy egyáltalán életben voltunk. Anyám majdnem megbénult, legyűrte a sokk és a gyász. Nem volt mit tenni, mint ülni a romok között és várni.

Három napig éltünk az otthonunk romjaiban, ép élelmiszeres és üdítő dobozokat guberálva a sárból. Végül apámnak sikerült rendkívüli szabadságot kapnia. Apa tizenhatezer kilométert utazott Saigonból repülőgépen, vonaton és teherautón, hogy ott találjon kuporogva minket abban, ami az otthonunkból maradt. Elvesztettük mindenünket egymáson kívül. Most Apa otthon volt, és lassan elkezdtük újjáépíteni az életünket.

Biloxi sarában kezdődött a szakításom Istennel. Nem voltam még tizenhárom éves, és láttam egy várost elpusztulni – a földdel egyenlővé gyalulni, mintha szőnyegbombázták volna. Ha ez emberek műve, háborús tett lett volna, fel tudtam volna fogni. Meg tudtam volna bocsátani. De ez nem emberi tett volt. Ez isteni tett volt.

Az otthonom romhalmazában Istent szidtam. Szidtam azért, amit tett, és tüzeltem, hogy próbálja meg tetézni. Ezek az emberek, a családom, és ez a csendes mississippi város semmivel sem szolgált rá a megsemmisülésre.

Nem tomboltam sokáig, de teljesen kiraktam Istent, vagy egy jószágos, felvilágosult istenség minden fogalmát a fejemből. A jó

kis katolikus fiú nem létezett többé. Nem volt szükségem zászlóégető háborúellenes tiltakozókra, hogy elmondják nekem: Isten meghalt. Tudtam.

Isten meg én hosszú ideig egész jól meglettünk egymás nélkül.

1973-ban megint a Rhode Island-i Newportban állomásoztunk, és teljesen belebolondultam a szörfözésbe. Két turnussal korábban ismerkedtem meg a sportággal, amikor Hawaii-on állomásoztunk, és a hullámok befogása lett ifjú életem meghatározó szenvedélye. Nem sok minden érdekelt a vízre szálláson kívül. Néhány gyerek lógott angolról. Én egész heteket lógtam és távol maradtam, amíg csak a hullámozás kitarzott.

Nagyon jó lettem a lógásban. Eldugtam a szörfdeszkámat meg a nedvesruhámat a bozótban a szállásunk mögött, és stoppal kimentem a partra. Miután agyonszörföztem magam, átöltöztem az iskolai ruhámba, visszaraktam a deszkát meg a nedvesruhát a rejtkehelyére, és ugyanakkor érkeztem haza, mint amikor az osztálytársaim leszálltak az iskolabuszról. A szüleimnek fogalmuk sem volt róla. Ha megkérdezték, miért volt vizes a hajam, azt mondtam, lezuhanyoztam tornaóra után. Imádtam az életet.

Nem tartott sokáig. A szüleimet behívatta a dékán, aki tájékoztatta őket, hogy javíthatatlan lógó voltam, elégségeseket gyűjtve. Az apám gyorsan lépett. Egyik délután arra mentem haza, hogy öt katonai iskola katalógusa sorakozott az ebédlőasztalon. Apám mondta, hogy olvassam át őket és válasszak ki egyet. Tizenöt éves voltam, kagylóhéj nyakláncot viselő szörfös csávó, és úgy voltam vele, hogy süllyedjek el, ha olvasok egy rakás náci egyenruhás idiótáról. Ráböktem az ujjammal a legközelebbi katalógusra.

– Mit szólsz ehhez? – kérdeztem.

Az ujjam egy szürke katalóguson támaszkodott, rajta a dombornyomásos SMA betűkkel. Nem tudtam, de véletlenül a nemzet legrégebbi és legkeményebb katonai előkészítő iskolájának prospektusát választottam ki: a Staunton Katonai Akadémiáét.

Apám csak mosolygott.

Két héttel később egy pár lányomon álltam, mely a Shenandoah-völgy kebelének mélyén eldugott aszfaltozott alakulótérre volt felfestve. A száz új kadét egyike voltam, üdvözölve az új középiskolámban. Egy felsős kadét üvöltött a képembe. Láttam a

hangszálait, ahogy visított nekem. A lehelete rossz volt, és úgy tűnt, képtelen volt nyál nagy mennyiségének kibocsátása nélkül beszélni. Bő hawaii ingbe voltam öltözve, és a hajam a vállamig ért. A kagylóhéj nyakláncot otthon hagytam, szerencsére. Emlékszem, kommunista, homokos, hippi-szörfös pöcsnek neveztek, amikor az „új fiúk” társaimmal elmasíroztam az akadémia borbélyüzletébe.

Két hosszú évet készültem eltölteni az SMA-n Mint minden kadét, aki valaha oda járt, olyan helyként emlékszem rá, amit utálni tudtál minden nap és hiányolni egész életedben. A tantárgyak nehezek voltak, a katonai szabályok pedig merevek. A kadétnak kevés szabadidejük volt. Naponta háromszor sorakoztunk zászlóaljba és meneteltünk az étkezdéhez. A századok a teljesítményük alapján szerepeltek a parádén, a dicséretes század evett először és a lógósok utoljára. Az utolsóként étkezés néha éhezést jelentett. Amikor az étkezdében elfogyott az étel, tojásport szolgáltak fel reggelire, ebédre és vacsorára.

Étkezésekkor és minden más alkalommal felsősök gyötörtek minket – a szokásos *A fegyelem urai* dolog. A szobáink meglepetésszerű szemlék alanyai voltak hetente háromszor. Hogy elejét vegyék a dezertálásnak, tilos volt poggyászt vagy civil ruhát birtokolnunk. A személyünket, az egyenruhánkat és a fegyverünket rendszeresen megszemlélték. Minden délután gyakorlatoztunk és díszegyenruhás parádé volt minden vasárnap, akár esett, akár fűjt. A fegyelem megsértései rossz jegyeket eredményeztek és beosztást a büntető rajba, ami általában körben futást jelentett az iskola pályáján puskával és hátizsákkal, vagy hólapátolást illetve levélgeréblyézést.

Az SMA régi iskola volt, hagyománnyal átítatva. Az Akadémiát 1860-ban alapította William Hartman Kable. Nem sokkal azután, hogy az iskola felvette az első tanulóit, ellenségeskedés tört ki a polgárháborúban. Mint sok jó virginiai, Billy Kable felcsapott katonának. Jelesen szolgált századosként a 10. virginiai lovasezredben, a Konföderált Államok Hadseregében. Mint Kable százados, Staunton kadétjai szürkét viseltek.

Stauntonon végzetek szolgáltak szinte minden konfliktusban, amit az Egyesült Államok a polgárháború óta vívott – főleg Amerika hadseregében, de a haditengerészetben, a légierőben és a tengerészgyalogságban is. A Staunton egyik professzora, Tho-

mas Dry Howie őrnagy vezette a szövetséges kitörést Saint Lô-ból a normandiai partraszállás után. Ezzel elnyerte a Kongresszusi Becsület Érmét – a nehezebb módon. Az akadémián végzettek között vannak szenátorok, tengernagyok, tábornokok, ász vadászpilóták, kongresszusi képviselők és Fortune 500 cég vezérigazgatók, mint John Dean és Barry Goldwater. Olyan iskola volt, amely nem igazított magán, hogy megfeleljen a diákközöségnek. Alkalmazkodtál vagy megsemmisültél.

Érdekes, hogy a középiskolámban mindenki fegyvert viselt, és nem volt problémánk iskolai erőszakkal. Volt azonban az alkalmankénti öngyilkosság. Bár senki nem végzett magával, míg kadét voltam, két gyerek idegileg kikészült. A jelenséget a kadétsargon kiakadásnak hívták, és megtörtént évente néhányszor. Valaki pityeregőt kivitt a szobájából a napos tiszt, és elvezett a gyengélkedőbe, az iskolai ápolóhoz. Másnap a balszerencsés kadét szobája ki volt ürítve. Senki sem beszélt sokat erről. Mint mondtam, az SMA kemény hely volt.

Az iskola jutalmazta a teljesítést. Ha egy kadét jelesekkel meg jókkal szerepelt a dékán listáján, nem kellett részt vennie a napenkénti tanulószobákon. Napi egy-két óra szabadidő értékes volt. Az üres órákat el lehetett tölteni a kadét kázinóban, cigarettázva és lazítva. A kadétoknak a szüleik által aláírt engedéllyel kellett rendelkezniük, hogy cigarettát vásárolhassanak, de soha nem hallottam olyanról, hogy bárkitől is kérték volna. Ennek megfelelően mindenki dohányzott. A katonai nyűgök előli menekvés másik módja a sportolás volt. A sportolóknak engedélyezve volt délutánonként az edzés, és a sportpályákon nem volt katonai baromság. Az idegenbeli mérkőzések szívesen vett szünetek voltak a masszázások és rézfényesítések között.

Az SMA-n sokkal többet tanultam annál, hogy hogyan tisztítsak meg egy puskát, vezényeljek egy századnak és fényesítsem ki a cipőmet. Mint azt gondolhatod, fiatalembereket nem azért küldenek katonai iskolákba, mert mintapolgárokként viselték magukat. A kadétestvéreim sokrétű tehetséggel rendelkeztek. Néhányan talán megkérdőjelezik az okosságát ezerkétszáz világklasszis fiatalkorú bűnöző összezárásának. A zászlóaljainkban voltak csemeték az első virginiai családokból, Watergate összekülvők fiai, latin-amerikai diktátorok sarjai és filmsztárok zabi-

gyerekei. Részesültünk vandálokból, bűnözőkből és drogdílerekből is.

Az SMA-n tettem szert sok olyan ismeretre, mely később jó szolgálatot tett nekem a SEAL csapatokban. Az SMA-n tanultam meg zárat feltörni, kocsit elkötni és tökéletesen hamisítani a laminált New Jersey-i vezetői engedélyt, mely lehetővé tette, hogy sört vegyek, míg be nem töltöttem a huszonegyet.

Sok tekintetben az SMA olyan volt, mint a Stalag 17, a szökésbiztos tábor, ahova a nácik szökésre hajlamos szövetséges tiszteket zártak be. A szakértők koncentrációjával a smasszereink megteremtették Közép-Szökédiát. Mint elszánt hadifoglyok, lyukakat vágtunk a kerítésbe, ledobtuk az egyenruhánkat és titkos rejtékhelyekre eldugott civil ruhát viselve besompolyogtunk a városba. A sörözés miatti dobbantás a kicsapást kockáztatta. A német táborok foglyaival ellentétben mi oda-vissza csináltuk a szökéseket, és mindig a priccsünkön voltunk ébresztőre.

A Staunton tanított meg egy másik fontos ismeretre: hogyan nagyoljak. Megtanultam kifényesíteni a cipőmet, kivasalni az egyenruhámat és „Igen, uram”-ot mondani. Az SMA-n a kadétek sorakozni tanultak nappal és lumpolni éjszaka.

Nem mondhatnám, hogy élveztem a Staunton, de szükségem volt rá. A jegyeim elégségesből jelesek és jók lettek. Kérdemltem az iskola monogramját atlétikában és labdarúgásban. A diplomaosztóm napján helyet kínáltak az Egyesült Államok Haditengerészeti Akadémiáján és három teljes ROTC⁷ ösztöndíjat. A hippi szörfösből hazafi lett.

Mihez kezdtem? Egy kaliforniai egyetemet választottam, mely közel volt a hullámokhoz. Visszautasítottam az annapolisi helyet és az ROTC ösztöndíjakat. Elegendem volt a katonaságból. Vagy legalábbis azt hittem. Apám természetesen csalódott volt, de sosem piszkált Annapolis visszautasítása miatt. Sosem hozta fel, és köszönöm az engedékenységet.

A katonai iskola után az egyetem sétagalopp volt. A Staunton megtanított rá, hogyan osszam be az időmet és hogyan tanuljak. A Northridge-ben lévő Kaliforniai Állami Egyetemen sportoló voltam, tisztségviselő a diákszövetségemben, és teljes munkaidéjű állásom volt, miközben jobbára jelesek kaptam. A klinikai

---

⁷ Reserve Officer Training Corps – tartalékos tisztképző intézet

pszichológia volt a főtárgyam, és alig vártam az iskola elvégzését és a praxist a külvárosban.

Nem történt meg.

Szerelembe estem. Szívroham komolyságú, mindent felémésztő halálos szerelembe egy nővel, akivel még Newportban találkoztam. Lisa Wheaton a Haditengerészeti Főiskola egy másik professzorának lánya volt. Akkoriban, amikor elutaztam a Stauntonra, Lisa apját, egy ezredest a műszakiaknál, átvezényelték Németországba. Lisa meg én szüntelenül írtunk egymásnak, és amikor visszajött az Államokba, hogy a massachusettsi Mount Holyoke Egyetemre járjon, törzsutas lettem repülőkön. A harmadik évünket együtt töltöttük Nagy-Britanniában – na jó, majdnem együtt. Lisa a Londoni Egyetemre járt, én meg a Bath-i Egyetemre. Minden hétvégén láttuk egymást, és a szünidőkben együtt utaztuk be Angliát, Skóciát és Írországot.

Amikor a negyedik évünkben visszatértünk az Államokba, a dolgok kezdtek lelohadni részéről. Mire elkezdtem a továbbképzőt, vége volt. A szakításunk gyötrelmes lassított felvételben bontakozott ki és rendkívüli udvariasság jellemezte mindkét oldalról. Teljes őszinteséggel mondhatom, hogy a lehető legrendesebb módon dobtak.

Az önmagába mélyedt ember tragikus módján végem lett. Többé semmi sem számított. Se a doktori megszerzése, se a pszichológussá válás, semmi. Elvesztettem a legfontosabbat életemben, és egyedül sodródtam.

Aztán egyik nap átsétáltam a kampuszon és belém hasított. A húszas éveimet azzal fogom tölteni, hogy ösvényt taposok a könyvtárhoz. További három év iskola, disszertáció, gyakorlalkodás... aztán életem hátralevő részét azzal töltöm majd, hogy megpróbálok meggyőzni gazdag fehér hölgyeket, hogy ne féljenek a pókoktól.

Az életnek többről kell szólnia, gondoltam. Apám vietnami szolgálati szalagján hét csillag van... úgy van, hetet mondtam. Amikor gyerek voltam, a mólón álltam várva, hogy befusson a rombolója. Olyan volt, mint egy karnevál. Zenekar játszott, és több száz feleség meg gyerek zsúfolódott össze a mólón zászlókkal integetve, léggömböket tartva. Mind várták, hogy az apák és szerettek visszatérjenek a világ másik oldaláról.

Amikor odarakták a kiszállóhidat, mind a hajóra rohantunk, mind a négy gyerek és anyánk Apába kapaszkodott egy hatalmas ölelésre. Mindig egzotikus ajándékokkal tért vissza: thaiföldi selyemsálakkal a lányoknak, opálokkal anyánkknak, és tükfa maroklatú zsebkésekkel a fiúknak. Bár sosem beszélt sokat Vietnamm-ról, Apa a térdére ültette a kölyköket és megmutatta nekünk a földgömbön a helyeket, ahol járt. Elmondta nekünk, hogy látott jegesmedvéket úszni a sarki tengerekben. Napnyugtákat az afrikai part előtt. Tengeri kígyókat az óceán felszínén ameddig csak ellátott a Sziámi-öbölben. A helyek nevei, ahol járt, varázslatosak voltak számomra. Zamboanga. Cam Ranh-öböl. A Jón-tenger. A Magellán-szoros.

Azt mondtam, szinte elkerülhetetlen volt, hogy beléptem a haditengerészetbe. Valószínűleg ennél komolyabb ez. A család apámék oldaláról három generáció óta volt az Egyesült Államokban. A dédapám kivételével, aki Svájc-ból emigrált 1900-ban, a családomban minden férfi tisztként szolgált a haditengerészetben vagy a tengerészgyalogságban. A nagyapám haditengerészeti felderítőtiszt volt a Csendes-óceánon a II. világháborúban. Apám hivatásos haditengerész volt, Don bácsikám haditengerészeti tüzértiszt volt Vietnamban, Steve bácsikám pedig tengerészgyalogos szakaszparancsnokként gázolt rizsföldeken. Anyám bátyja, Bob, haditengerészeti ász vadászpilóta volt a Csendes-óceánon; Mickey bátyja ott volt Normandiában és Remagennél.

Én is világot akartam látni. Most azt akartam, hogy kaland legyen az életem.

Bementem a pszichológiai tanszékre és azt mondtam: kiszállok. Beültem az 1969-es Kingswood Estate kombimba és elhajtottam a haditengerészet toborzóirodájába a Los Angeles-i Wilshire sugárúton. Azt mondtam nekik, SEAL akarok lenni a haditengerészetben.

Ez jóval azelőtt volt, hogy a SEAL-ek állandóak lettek a filmekben, a tévében, és népszerű kultúrává váltak. A haditengerészet sok évig még a SEAL csapatok létezését is tagadta. A korvettkapitány végignézett rajtam az asztal mögül.

– Mit tud a SEAL-ekről? – kérdezte.

Amit tudtam, azt az apám mesélte el, aki dolgozott a SEAL-ekkel a vietnami szárazföldi turnusa alatt. Elmondtam a toborzónak, hogy haditengerész poronty és SMA diplomás voltam. El-

mondtam neki, hogy kihívást kerestem. Őszintének tűntem, mert az voltam.

A toborzó közölte velem, hogy a SEAL program megtelt, de szükségük volt helikopterpilótákra. Haditengerészeti családba születtem, és tudtam, hogy ahol akarat volt, ott engedmény is. Belementem a repülési alkalmassági vizsga elvégzésébe, a SEAL kiképzés vizsgájával együtt. Mindkettőn megfeleltam. A toborzó azt mondta, továbbra is szükségük volt helikopterpilótákra, ezért kijátszottam az ütőkártyámat. Azt mondtam, ha nem lehetek SEAL, akkor talán átballagok a kollegájához a hadsereg irodájába és zöldsapkás leszek.

Két nappal később üresedés volt a SEAL programban. Egy „szerződést” is kaptam: haditengerészeti tisztjelölt iskolába járok a Rhode Island-i Newportba. Utána a haditengerészet garantálja, hogy parancsot fogok kapni az Alap Víz Alatti Romboló/SEAL kiképzésre a kaliforniai Coronadóba. De azt nem garantálják, hogy át fogok menni, vagy hogy kapni fogok egy második esélyt, ha megsérülök és feladni kényszerülök. Ha elbukok, a flottához küldenek: ködszürke menet, akárcsak a reguláris haditengerészet. Nem áll szándékomban belépni a reguláris haditengerészetbe; SEAL akarok lenni, mondtam. A toborzó türelmesen emlékeztetett rá, hogy *beléptem* a reguláris haditengerészetbe – és ha kibukok az OCS⁸-ről, egyenesen a flottához küldenek, legénységi állományúként.

Aláírtam a pontozott vonalon.

Három nap alatt bimbózó pszichológusból haditengerészeti kommandós-jelölt lettem. Hátat fordítottam mindennek, amit a jövőmnek hittem. Elveszett ötéves tanulás és a tervem az életre. Leugrottam a világ végéről. Azt mondták, a szakítás a barát-nőmmel nagyon B-mozis ok volt arra, hogy csatlakozzam a SEAL-ekhez. Talán az volt. Most nagy hősködésnek tűnik ez az egész, de nem volt az. Meg akartam változtatni az életem irányát.

Házatelefonáltam és elmondtam a szüleimnek, hogy beléptem a SEAL-ekhez. Hosszú csend volt. Ez egy olyan gyerektől volt, aki visszautasított egy helyet és azt mondta, elege volt a katonaságból. Ez egy hippy pszicho hallgatótól volt, aki azért választott

---

⁸ Officer Candidate School – tisztiskola

egy iskolát, mert az közel volt a hullámokhoz. Apa ismét kihagyott egy remek lehetőséget, hogy kigúnyoljon.

– Nos, légy óvatos – mondta.

Kiürítettem a lakásomat, eladtam a könyveimet, és visszahajtottam a szüleim házához, most megint a mississippi Biloxiban. Apám azóta nyugállományba vonult a haditengerészettől és egy vállalat déli menedzsere lett, mely orrsugár hajtóműveket készített olajmezőket kiszolgáló hajókhoz. Apa állást szerzett nekem, orrsugár hajtóművek beszerelését és javítását, és a nyarat vára-kozással töltöttem, hogy elkezdődjön az OCS, és epekedéssel Lisa után.

Három héttel azelőtt, hogy jelentkeznem kellett Newportban, New Englandbe repültem. Miután lediplomázott a Mount Holyoke-n, Lisa egy countryzene állomás hírigazgatójaként dolgozott a maine-i Brunswickben. Nem tudom, mit gondoltam, hogy hirtelen rendbe hozzuk a dolgokat, vagy mi. Még csak hívva sem lettem igazán; csak felhívtam és azt mondtam, megyek.

A találkozásunk feszült volt. A munkája a rádióállomásnál szükségessé tette, hogy reggel négykor keljen, időben, hogy összerakja a reggeli híreket az Associated Press táviratból. A lakásában ülve hallgattam őt híreket olvasni megtört szívekről és le-robant platós kisteherautókról szóló számok között. Néhány napig lézengtem, mint egy karácsonyi kiskutya, akit senki sem akart. Egyik este vacsoránál azt mondtam csendesen:

– Szerintem mennem kéne.

Nem próbált meg lebeszélni róla.

Az utolsó közös éjszakánkon keserű és önző módon szeretkeztünk. Aztán ébren hevertem a sötétben és néztem, hogyan aludt, és amikor megcsörrent az ébresztőórája, a plafont bámultam, miközben felöltözött, megfésülködött és kilépett a bejárati ajtón.

– Zárd be, amikor elmész – mondta.

Arra a pillanatra gyermekkorom utolsó pillanataként emlékszem. Rettenetes, teljes és ijesztő módon szerettem őt. Most úgy gondolom, olyan szívvel szerettem őt, mely soha nem volt összetörve, és ezért szerettem rosszul azóta.

A matrózssákomat cipelve elsétáltam a buszpályaudvarra és 33 dollár 50 centet fizettem egy egyszeri utazásra szóló jegyért Newportba. Amikor behajtott a busz, eleredt az eső rettenetes

függönnyel, és bőrig áztam a néhány pillanat alatt, ameddig a sofőrnek tartott kilyukasztani a jegyemet és belökni a matrózssákomat a csomagtartóba. Kerestem egy ülést az üres busz végében, az üvegek döntöttem a fejemet és némán könnyeztem.

A tiszti iskolából csak a kiabáló oktatók lökdösésére és a padlóviasz erős szagára emlékszem. Jelentősen könnyebbnek tartottat, mint a Stauntont. Egy századot vezettem, nagyon keveset tanultam, és majdnem elhasaltam a csillagászati navigáción. Tizenhat hét alatt whiskyre és hotelszobákra költöttem minden centet Newportban, melyet továbbra is afféle otthonnak tartottam, és amikor szabadságon voltam, új lyukat téptem bele. Ápolónőkkal, fogászati technikusokkal és egy parancsnok lányával randiztam. Számolva az időt az avatásig, ültem az OSC tanteremben és Vivaldit, Pure Prairie League-t és brit rádióállomásokról felvett popzenét hallgattam. Este a szél végigsüvített a Narragansett-öblön és lerázta a deret az ablakaimról. Egyedül a sötétben, azt mondtam magamnak, túltettem magam Lisán.

Egy héttel a kihajózásom előtt Lisa meglepett, odahajtott Maine-ből. Az OSC tattedélzeten találkoztunk, és szobát foglaltunk a városban. Az avatásom előtti éjszakán kék hálóingbe bújt és mellettem aludt. Megcsókolt, becézgetett, de nem szeretkezett velem. Reggel korán keltem, felvettem az egyenruhámat és ő visszavitt a bázisra.

Amikor kirakott, azt mondta:

– Most csak sétálj el, mint Marlon Brando.

Másnap reggel apám esketett fel az Egyesült Államok Hadi-tengerészetének korvetthadnagyává.

Tíz év fog eltelni, mire ismét látom Lisát. Addigra egészen más ember leszek. Férfi, aki átesett a tűzkeresztségen.

* * *

1981 márciusa, San Diego, Kalifornia. Jó másfél óra volt napkelteig, és hideg köd száguldott át a Holdon és hömpölygött a tizenöt kilométeres partszakaszra, melyet Silver Strandnek hívnak. 04.35 volt csendes-óceáni idő szerint, a huszonnégy órás időmértől az az álmosító időtartam, melyre a haditengerészetben „nulla-sötét-harminc”-ként utalnak. Száznegyvenöt SEAL újonc gyűlt össze egy emelvény előtt a haditengerészeti különleges

hadviselési kiképzőtábor aszfaltos „darálóján” a coronadói haditengerészeti kételtű bázison. Gyér ködpamacsok szálltak a sorok között. Némán állva, a férfiak kísértetek alakulatának látszottak.

A tíz tiszt – kilenc korvettheadnagy és egy sorhajóhadnagy – egyike voltam, pihenjben állva a matrózok és altisztek egyenlően tagolt oszlopai előtt. Mind a SEAL-újoncok egyenruháját viseltük: keményített zöld gyakorló és dzsungelbakancs, fehér betűkkel rástencilezett nevünkkel a jobb mellkason és a nadrág jobb farpofáján. Az egyetlen, ami megkülönböztette a tisztet a legénységi állományú embertől, a tiszt sisakjának elejére és hátuljára festett sáv volt.

Ezek az emberek voltak mindazok, akik megmaradtak a talán háromszázból, aki kérte, hogy részt vehessen a SEAL kiképzésen. Mielőtt ez a csoport átment egyetlen kiképzési napon, az önkéntesek száma kétharmadával csökkent. Az előképzés alatt a leendő tanulókat kivizsgálták, megszemlélték, tükkel böködték, hiperbárikus kamrákba helyezték és agyturkászok kérdezték. A tesztek kiostálták a klausztofóbiásokat és azokat, akik félték a magasságtól, a túlságosan agresszívokat és passzívokat, a tökéletes látással vagy hallással nem rendelkezőket, azokat, akiknek rossz térdük, lúdtalpuk, színvakságuk vagy szívzörejük volt, az allergiásokat és azokat, akik bűnügyi nyilvántartásokban szerepeltek. Száznegyvenöt főt ítelt a haditengerészet fizikailag, elméletileg és pszichológiailag alkalmasnak arra, hogy átmenjen a SEAL kiképzésen. Ők fogják elkezdni a 114-es Alap Víz Alatti Romboló/SEAL osztályt, az Egyesült Államok által kiképzett haditengerészeti kommandósok száztizennegyedik osztályát. A kurzust, melyet venni készültünk, a Védelmi Minisztérium „fizikálisan és mentálisan megerőltető”-nek deklarálta.

Nem szaroztak.

Az Alap Víz Alatti Romboló/SEAL kiképzés, röviden BUD/S⁹, az Egyesült Államok katonasága által kimért legbrutálisabb kiképzés. A 60-90 százalékos lemorzsolódási arány normális. Igazából voltak osztályok, melyekből senkit sem avattak. Senki sem fejezte be, mert mindenki feladta.

Minden ember, aki az aszfalton állt ezen a reggelen, tisztában volt az eséllyel, és a haditengerészet is. Ezeket az önkéntese-

---

⁹ Basic Underwater Demolition/SEAL

ket szó szerint megröntgenezték, hogy biztosan minden akadályt azonosítsanak. Csak azokat engedték be az osztályba, akikről úgy ítélték meg, hogy legnagyobb a valószínűsége, hogy sikerrel járnak. A haditengerészetnek szüksége volt SEAL-ekre, és mindent megtett, ami hatalmában állt, hogy gondoskodjon róla, a BUD/S-ra vezényelt emberek végig fogják csinálni a kiképzést. Azaz, a haditengerészet mindent megtett, a kiképzés megkönnyítését leszámítva.

Ami a 114-es osztály előtt állt, egy kurzus volt, mely sokat változott, mióta a haditengerészet először képezett ki békaembereket a floridai Fort Pierce-ben. Napi tizenkét-húsz órás kimerítő rezsim lesz szentelve a fizikai kondicionálásra, a kisalegység és gerilla harcászatra, a lesállításokra, a rombolásra és a meglepő csapdákra, valamint az amerikai, szövetséges és ellenséges fegyverek özönével való megismerkedésre. A kommandós lét belsősegebb aspektusainak felfedezése mellett az újoncok hiperbárikus gyógyítást, kartográfiát, szárazföldi és tengeri tájékozódást, nyílt- és zárt rendszerű merülést, kézitusát, híradást és információgyűjtő műveleteket fognak tanulni.

Azaz, megtanuljuk mindezeket, ha végigcsináljuk az első napot.

Evidens a katonaságban, hogy a kiképzés kemény, mert a háború még keményebb. De ami a 114-es osztály előtt állt, az több volt, mint kiképzési terv; beavatási rítus volt, egy tapasztalat, mely örökre elválasztja a férfiakat, akik ott voltak, a férfiaktól, akik nem voltak ott.

Ilyen emelkedett gondolataim voltak, miközben a ködben álltam. Szinte hallhattad volna a „God Bless America”-t szólni a borotvált kis fejemben. Egyáltalán nem volt fogalmam arról, hogy mibe keveredtem. Az volt az igazság, hogy ebihal voltam, leendő békaember, és szart se tudtam arról, hogy mibe fog kerülni a SEAL-lé válás. És, mint kiderült, a haditengerészet sem tudta.

A Védelmi Minisztérium legjobb orvosai, fiziológusai és pszichiátriai profilkat állítottak össze felavatott SEAL-ekről egy próbálkozásban, hogy olyan emberekkel töltsék meg az osztályokat, akik túl fogják élni a BUD/S-t. A legjobb erőfeszítéseik ellenére, parasztfiúk, szörfösök, profi sportolók, mélytengeri búvárok és szépreményű olimpikonok sorakoztak a kiesettek között, és átlagos 65 kilós Joe-k voltak azok között, akik sikerrel

jártak. Az volt az igazság, hogy senki sem tudta, milyen ember fogja végigcsinálni a SEAL kiképzést. A motiváció felmérésére nincs módszer.

Nem emlékszem sokra a csoportról, mely elkezdte a 114-es osztályt. Soha nem fogom elfelejteni a maroknyi embert, akit velem avattak. A lemorzsolódottak távoztak a memóriámból. Azok, akik avatásra kerültek, egy szelete voltak Amerikának. Voltak nebraskai gyerekek, akik addig soha nem látták az óceánt. Voltak strandon lófrálók. Kubaiak Miamiából. Kemény srácok és csendes típusok. Csontosak és muszklisak. Azok, akik végigcsinálták a 114-es osztályt, gazfickók legvalószínűtlenebb bandája volt, melyet valaha láttál. A ködben állva azon a reggelen, senki sem tudhatta, hogy csak harmincketten lesznek még ott az avatás napján, mához hat hónapra.

Az osztályunk vezetője Mike Heyward sorhajóhadnagy volt, a Citadelen¹⁰ diplomázott felszíni hadviselési tiszt. Két évvel idősebb volt a korvetthadnagyoknál és önként jelentkezett a BUD/S-ra, miután négy évet szolgált a flottában, főleg rombolókon. Mike volt a legidősebb tiszt, egyet, Rick James korvetthadnagyot kivéve, aki az érett harmincas korával engedményt kapott megpróbálni a kiképzést. Mike-hoz hasonlóan Rick is szolgált korábban, tüzér volt a 82. légideszant hadosztályban, mielőtt haditengerészeti tiszt iskolára járt. A többi tiszt is OCS-en végzett volt az osztályomban.

A 114-es osztály előtt nehéz volt OCS-eseknek, kilencvennapos csodáknak parancsot kapni a SEAL kiképzésre. A posztok olyan embereknek voltak fenntartva, akiket a haditengerészet jobban motiváltak és alaposabban felkészítetteknek érzett: azaz, a négyéves ROTC-n avatottaknak. Változnak az idők. Amikor ezt írom, most majdnem minden BUD/S-ra vezényelt tiszt közvetlenül a Haditengerészeti Akadémiáról jön. Amikor én mentem át, ROTC-sek kapták a posztok többségét, esetenként egy-egy OCS srácot odavetve koncnak az oroszlanok közé. Úgy tűnt, különleges előnyt élveztek a haditengerészet elsőrendű ROTC egységei: a Duke, a Notre Dame és a Boston College, néhány olyan iskola, melynek hátat fordítottam, hogy Kaliforniában szörfözzenek.

---

¹⁰ A Dél-Karolinai Katonai Egyetem

A 114-esben Mike kivételével az összes tiszt szabad bölcsészetet tanult állami iskolákban. Miért a váltás? Az előző osztályokban riasztó mértékben morzsolódtak le ROTC tisztek. Különféle egészségügyi csapások buktatták el őket. Eltörték a koponyájukat és majdnem megfulladtak, hipotermiának és fáradásos töréseknek engedtek, de főleg csak feladták. Nem avattak elég tisztet. Úgy döntöttek, próbaképpen egy rakás OCS srácot engednek be. Ezért lett hirtelen üresedés számomra, amikor azzal fenyegetőztem, hogy belépek a hadseregbe: kísérleti nyulak letünk.

Amikor a haditengerészet váltott az ROTC-sekről, úgy tűnt, erősen ráálltak az egyetemi sportolókra. Az osztályomban a tisztek között volt egy válogatott vízilabdázó, egy négyszer is Amerika legjobbjának választott tízpróbázó, egy egyetemi futballjátékos, egy korábbi ejtőernyős, egy faragatlan vidéki, két kaliforniai Beach Boy, meg én. Magasabb voltam a többségnél és nem olyan izmos, mint sokan. Az egyetemen NCAA¹¹ evezős és vívó voltam, nem plebejus kérvényező sportága egyik sem.

Országos szintű sportoló nem voltam, de tengeri életmentő és könnyűbúvár voltam tizenhat éves korom óta. Erős úszó voltam; tudtam kezelni vitorlás- és motoros hajókat, és úgy éreztem, kiismertem magam a hullámverés zónájában. Tudtam, hogy az esélyek ellenem szóltak. Fogalmam sem volt, hogy eljutok-e az avatásig; csak azt tudtam, hogy nem fogom feladni. Hátat fordítottam a korábbi életemnek. Azt mondtam magamnak és mindenkinnek, aki meghallgatta, hogy az avatás napján fogok távozni a BUD/S-ról vagy zsákban. Egy huszonegy éves ex-vívótól ez kemény szöveg volt.

Kinyílt az első fázis oktatói iroda ajtaja, és hosszú árnyék vetült az alakzatra. Dick Roy élenjáró főaltiszt, a haditengerészeti különleges hadviselési kiképzőcsoport vezénylő főaltisztje az aszfaltra lépett. UDT és SEAL csapatok vietnami veteránja, Dick Roy negyven évesen különb sportoló volt bármelyikünknel. Az élenjáró főaltiszt az emelvényre szökellt, 195 centi és 100 kiló izom. Képet akarsz? Képzeld el Arnold Schwarzenegger testét és Clark Gable fejét, ceruzabajusz, elálló fülek, meg minden.

Mike Heyward vigyázott vezényelt az osztálynak.

---

¹¹ National Collegiate Athletic Associate – Nemzeti Egyetemi Sportszövetség

– A 114-es osztály hiánytalanul megjelent, élenjáró főaltiszt.

Az élenjáró főaltiszt egy adag Red Man rágódohányt köpött az emelvényről. A szavai elharapottak voltak:

– Az igazgató nevében, uraim, engem ért a megtiszteltetés, hogy üdvözljem önöket az Alap Víz Alatti Romboló/SEAL kiképzésen. Senki sem hívta ide önöket. Senki sem kérte, hogy részt vegyenek ezen a tanfolyamon. Önként jelentkeztek. És önként elhagyhatnak minket, amikor csak óhajtják. Heti hét nap, napi huszonnégy óra. – Az élenjáró főaltiszt egy rézharangra mutatott, mely az első fázis iroda előtt lógott. – Csak kongassák meg azt a harangot háromszor, és szabadon távozhatsz. Nem lesznek kérdések feltéve. Nem lesznek hátrányos megjegyzések téve a lapjukra. Szabadon visszamehetnek csinálni, akármilyen elcseszett szarral is foglalkoztak, mielőtt idejöttek. Ilyen könnyű ez.

Az osztály vigyázzban állt; az egyetlen hang a hullámverés zúgása volt a tábor mögött. Az élenjáró főaltiszt folytatta, csípőre tett kézzel:

– A következő huszonhat héten nem próbáljuk meg kiképezni önöket. Megpróbáljuk megölni önöket. Arra lesznek kérve, hogy olyasmiket csináljanak, amikről azt hiszik majd, hogy meghaladják az állóképességük határait. Gyorsabban fognak futni, messzebbre fognak úszni, és mélyebbre fognak ásni, mint azt emberileg lehetségesnek tartották. Amikor fáradtak, hajszolva lesznek. Amikor éhesek, élelem nélkül mennek majd tovább. Amikor fáznak, a szél lesz a takarójuk. Szenvedni fognak, izzadni fognak és vérezni fognak.

– Száznegyvenöt főből áll ez az osztály. A következő hat hónapban hozzávetőleg hetvenöten fogják megkongatni azt a harangot, kikongatnak; egyszerűen feladják. Tizenöten-húszan súlyos sérülést fognak szenvedni a kiképzési tanfolyam alatt és egészségügyi felmentést fognak kérni.

Az élenjáró főaltiszt a Red Mant dolgozta, a csomót jobbról balra tolva az arcában. Soha nem láttam Rick Royt a szájában dohánycsomó nélkül, se gyakorlatok alatt, se óceánúszásokon, se tizenöt kilométeres futásokon. Valószínűleg az arcába dugott bagóval született.

– Ha azért jöttek ide, hogy bebizonyítsanak valamit az apjuknak vagy a barátnőjüknek, ha azért jöttek ide, hogy megtalálják önmagukat, ha azért jöttek ide, mert szeretik Amerikát és kom-

mandósok akarnak lenni, tegyenek maguknak egy szívességet, tegyenek az oktatóimnak egy szívességet: kongassanak ki most rögtön.

Az élenjáró főaltiszt végignézett rajtunk.

– Talán tíz-tizenöt bohóc fogja megcsinálni. A többi feladja, kihullik elméletileg vagy súlyosan megsérül. Azok, akik maradnak avatáskor, további specializált kiképzésben fognak részesülni és továbbmennek, hogy az legkisebb és legelitebb különleges műveleti egység tagjai legyenek az Egyesült Államok katonaságában: a műveleti SEAL csapatoknak. Ez az első és egyetlen buzdító beszéd, amiben részük lesz ezen a parancsnokságon. Hogy avatásra kerülnek-e vagy sem, az kizárólag önökön múlik.

Újabb adag Red Mant köpött. Ez tizenöt centiméterre landolt a bal bakancsomtól.

– Sok szerencsét – mondta.

Aznap reggel nyolc órára csináltunk vagy hétszáz fekvőtámaszt, futottunk hat és fél kilométert a homokban és végrehajtottunk egy óra csuklózást. A lemaradókat a hullámverésbe küldték, aztán hempergőzni a vizes parti homokban, hogy „cukros sütit” csináljanak magukból. A cukros sütik vizes, homokos egyenruhában folytatták a testmozgást. De még gyerek volt az idő.

A BUD/S tanulók nem menetelnek; ők futnak, mindenhova. A hajnal előtti testnevelési foglalkozásunk után az alakzat futólépésben átment a kétéltű bázisra, ahol újra elvégeztük a fizikai válogató tesztet, fekvőtámaszokat, felüléseket, húzódkódásokat, egy négyszáz méteres úszást és egy újabb futást csinálva hosszú nadrágban és harci bakancsban. Ebéd után megismerkedtünk az akadálypályával, és sürgönypóznákat kellett hordanunk egy ideig. Hat srác esett ki az alakzatunkból, mire az osztály lefutotta a másfél kilométert a kajáldáig a vacsorához. A három oda-vissza út az étkezédekig az étkezésekhez kilenc további kilométert tett ki naponta, minden nap. Hányás loccsant a kövezetre, miközben az alakzat visszatért a körletekhez jóval sötétedés után.

Ha az oktatók próbálták felkelteni a figyelmemet, sikerrel jártak. Visszanézve, az az első kiképzési nap volt a legkönnyebb, melyben valaha részünk volt. A BUD/S tábor falára van felfestve a SEAL-ek egyik kedvenc mottója: „Az egyetlen könnyű nap tegnap volt.” Amikor lerogytam a priccsemre aznap este, még a

fülem is fájt. Azon az éjszakán megalkottam a saját mottómat: Csak magától a reménytől kell félnem.

Túléltem az első napomat a BUD/S-on, de több százezer fekvőtámasz, sok száz kilométer homokon való futás és számtalan óra a könyörtelen tengerben maradt köztem és az avatás között. A következő reggel nyolc sisak sorakozott a harang alatt az első fázis iroda előtt. Egy éjszaka alatt nyolc osztálytársunk fogadta meg az élenjáró főaltiszt tanácsát és adta fel. Az oktatók a sisakokkal mutatták ki a fölényüket; a sor minden nap hosszabbodott, ahogy további tanulók sérültek meg, buktak ki, vagy kezdtek rájönni, hogy SEAL-ek akartak lenni, de nem ennyire.

A BUD/S kiképzés három fázisra oszlik, nyolc-nyolc hetes időtartamokkal. Az első fázist szinte kizárólag a fizikai kondicionálásnak szentelik – és tanulók kigyomlálásának. A tanulók napi tizenkét-húsz órát futnak, úsznak, eveznek gumicsónakkal, futnak az akadálypályán, aztán futnak még egy kicsit. Amilyen gyakran eláznak a tanulók, olyan gyakran be is homokozódnak. A horzsolások és hólyagok gyorsan fekélyes, elfertőződött sebekké válnak. Az első fázis másik gyakori sérülése az ízületi gyulladás és az alsó végtagok fáradásos törése. Kificamodott térdek, bokák, és esések miatti sérülések szintén gyakoriak.

Komoly ellenség a hipotermia. Amikor a legtöbben San Diegóra gondolnak, napsütötte strandokat és pálmafákat gondolnak. A BUD/S tanuló a hidegre fog emlékezni. San Diegóban a víz ritkán magasabb 15 fokosnál és gyakran sokkal hidegebb. Az emberi lény maghőmérséklete körülbelül 36 fok – oké, meg tudod oldani a matekot. A BUD/S tanulókat állandóan ázottan tartják, a vízben és a szélben. A kitettség órái agytompító, fogvacogtató hipotermiát eredményezhetnek. Nincs olyan BUD/S tanuló, aki ne tudna beszélni izomgörcsökről és hallucinációkról. Óceán oktató egy rossz arc volt, és mindig ott volt negatív megerősítést biztosítani. A hullám kínzásnak hívott számban az oktatók összekulcsoltatták az osztállyal a karokat és leültették a tábor mögött a hullámokat megtörő partra. Előrebukó hullámok verték az alakzatot. A törőhullámok által csapkodott és görgetett osztály igyekezett egymásba kapaszkodni a jéghideg vízben. A megafon harsogott:

– Addig fogunk itt maradni, amíg valaki fel nem adja.

Előbb-utóbb valaki mindig megtette.

Nincs sok békesség a hitetleneknek. A futások mind harci bakancsban vannak csinálva – egy fájó boka nem fog javulni a kilenc kilométer trappolástól minden nap az étkezéig és vissza. A kondicionáló vágóknak hívott hosszabb futások puha tengerparti homok kilométerein vannak letrappolva. A legtöbb, amit a BUD/S tanuló egy nap futni fog, az hozzávetőleg harminckét kilométer, a legtöbb napon tizenkettő és huszonnégy közötti az átlag. Oktatók bandái vezetik és zárják a futásokat, gyötörve az osztályalakzatot, mint a vonuló rénszarvascsordát a farkasok.

Egy hosszú futáson a gyorsabb futók az él felé törnek, míg a bénák, fáradtak és rossz kondiban lévők lemaradnak. Az alakzatnak nem engedélyezett az elmaradozás. Minden kirándulásra oktatók elválasztják az utolsó 20 százalékot a bolytól. Ennek a csoportnak „melák raj” a neve, és különleges figyelemre van kiszemelve. Ez legalább egy plusz fél órát jelent kint a homokon, körben futva, fekvőtámaszt nyomva, kötelet mászva, vagy sürgönypóznát cipelve a hullámverésben. A leggyengébbek és leglassabbak azok, akik a legjobban megszívják. Az első fázis alatt a melák raj járul hozzá a harang alatti sisakok túlnyomó többségéhez.

Számtalan fekvőtámasz jut minden tanulóra. Az illem, a katonai etikett, vagy a műveleti eljárás bármilyen megsértése ötven fekvőtámaszba kerül a vétkesnek. Valahányszor az osztálynak egy nálad magasabb rangú tagját küldik „harchoz”, az egység minden más tagja is fekvőtámaszt nyom. Amikor egy csónaklegénység-parancsnokkal csináltatnak fekvőtámaszt, a csónaklegénysége is vele csinálja. Amikor az osztályparancsnokot küldik harchoz, az egész osztályt fekvőtámaszozik. Ez hatékony módszer a felelősségre vonhatóság megtanítására.

Nem csak az oktatók a szemétládák. Egy másik nemezis az akadálypálya. Pár száz méter homokon szétszórva, két tucat szer van sürgönypóznákból, hajóköteleből, rakományhálóból és szögesdrótból elkészítve. Olyan nevű akadályok, mint a „Hasrabló”, a „Trágár” és a „Csúszda az életért”, egyensúlyt, fizikai technikát és magabiztosságot tanítanak a tanulóknak, akik később nagykövetségi falakat másznak meg, olajfúró szigetekre kapaszkodnak fel, és lemerült tengeralattjárókhoz rögzített köteleken húzzák le magukat. Minden alkalommal, amikor a tanuló az akadálypályán fut, elvárják, hogy javuljon a teljesítési ideje. Ha nem

javul, a tanuló felfrissítő mártózást élvezhet a Csendes-óceánban, üdítő hempergőzést a parti homokban, és lehetőséget kap rá, hogy még egyszer fusson az A-pályán. Vizesen.

Az első fázis egy másik időtöltése a csónakázás. Az osztályt hétfős csónaklegénységekre osztják és mindnek kijelölnek egy IBS¹²-t. Kapokszőr mentőmellénybe öltözve, a csónaklegénységek áteveznek a hullámverés zónáján versenyek és hosszútáv evezések órákig tartó sorozataiban. Noha a csónakokat gyakran felborítják és partra futtatják a gigantikus hullámok, és a kezeket nyersre dörzsölik az evezés kilométerei, a hullámverés zónája egy kis könnyítést kínál: ez az egyetlen hely az első fázisban, ahol az oktatók nem tudnak a képedbe ordítani.

A SEAL-eknek fenntartott olimpiai méretű medencében tanulják a tanulók a Vöröskeresztes életmentést és a fulladásállást, a technikát, mely lehetővé teszi az embernek, hogy a felszínen maradjon és ússzon a karjai és lábai használata nélkül. A fulladásállás gyakorlásakor a tanulókat belökik a medencébe, ejtőernyőzsinórral összekötözött kezekkel és lábakkal. Négyszáz métert kell úszniuk, a fogukkal felvenniük egy arcmaszkot a medence mélyebb végének fenekéről, aztán „vizet taposniuk” negyven percig – mindezt úgy, mint egy megkötözött Esther Williams.

A futások, úszások és a hullámverésben végzett munka között az első fázis tanulói elméleti foglalkozásokon vesznek részt haladó elsősegélyből, a haditengerészeti különleges hadviselés történelméből, híradásból, partfelderítésből és kartográfiából. 3.0 alatt minden jegyet bukásnak tekintenek. A kimerült tanulókat, akik elalszanak előadások alatt, egy vödör tengervízzel leöntve ébresztik fel és a kezükbe adnak egy könnygázgránátot. Az oktató aztán kihúzza a szeget, szükségessé téve, hogy az álmos tanuló szorosan a gránáton tartsa a kezét, lent tartva a biztosító kart, nehogy elinduljon a könnygáz.

Az első fázis negyedik hete a Pokol Hét, mely vasárnap éjjél körül kezdődik és valamikor szombaton ér véget. Az első szám a „Kitörés”, egy ijesztő ügy, melyben a tanulókat hang-fény gránátokkal, puffancsokkal és M-60-as géppuskákkal felfegyverkezett oktatók ugrasztják ki a körletekből. Tanulók rohangálnak, miközben füstgránátok gomolyognak, géppuskák tüzelnek és tüzol-

---

¹² Inflatable Boat, Small – felfújható csónak, kicsi

tó tömlők vizet permeteznek. Robbanások tépnek az éjszakába, miközben ellentmondásos parancsokat és egyenruhákat jelentenek be. A végeredmény az, hogy a tanulók minden felszerelési tárgyukkal és minden ruhadarabjukkal vizesen, homokosan és kupacokba szórtan kezdik el az egész hetes megpróbáltatásukat. Az eseményt arra tervezték, hogy összezavarjon, és összezavar. Miközben robbanások rázzák meg az alakzatot, kong a harang, ahogy gránátsokkos tanulók elkezdik feladni.

A Pokol Hét alatt a tanulóknak nulla és három óra közötti alvást engedélyeznek – egész hétre. Számok folytatódnak napi huszonnégy órában hat napig. A tanulók futnak, úsznak, eveznek, és általában lebasztatják magukat oktatók három műszakjával, akik egész nap váltják egymást.

Az osztályt megint csónaklegénységekre osztják, és minden szám, vagyis „evolúció”, ahogy hívják, verseny. A tanulók magukkal vonszolják a százharminc kilós IBS-t mindenhova, ahova mennek. Megéri győztesnek lenni: a csónaklegénységnek, mely megnyer egy evolúciót, mondjuk az evezést Coronado Island körül, engedélyeznek egy csésze kávé, korábban kajálást vagy húsz perc szunyókálást a csónakban. Azoknak, akik utolsóként végeznek, újból meg kell csinálniuk az evolúciót. Mint a melák raj tagjait, a vesztes csónaklegénységeket megfektetik az oktatók.

A csónakoknak állandóan készen kell állniuk a tengerre, azaz, tökéletesen bevethető állapotban kell lenniük. A tanulóknak szintűgy. A feladat szinte lehetetlen; az oktatók mindig tudnak találni egy megcsavarodott mentőmellény hevedert vagy egy be nem gombolt zsebet. Aztán jön a megfektetés.

Az állandó futás, evezés és hideg vízbe mártózás hatalmas energiamennyiségeket igényel. A tanulók jó ötezer kalóriát égetnek el egy nap, és négyszer kapnak enni: reggelit, ebédet, vacsorát és egy éjféle fejadagot. A tanulóknak nem szabad beszélgetniük vagy elbóbiskolniuk étkezések alatt. Nem szokatlan látni tanulókat arccal belebukni a zabkásájukba. Az ilyeneket kilökdösik a kajáldából a hullámverésbe.

Az alváshiánnyal hallucinációk jönnek, és ingerültség meg ítélőképességi gubanc. Ez része a folyamatnak. Az oktatók gondosan figyelnek, tiszteket presszionálva, hogy vezessenek és csónaklegénységeket, hogy együtt dolgozzanak. A szervezettség hiányát nem tolerálják.

Valahányszor egy csónaklegénység-tag feladja, a társaira marad, hogy viseljék a terhét, egyel kevesebb fővel cipelve át evolúciókon a száznegyven kilogrammos csónakot. Mindenki keményebben dolgozik, hogy pótolják az elvesztett embert, de a csónak lassabb, és ez nagyon harapós kedvűvé teszi az oktatókat. Könnyű belátni, hogy egyetlen személy elvesztése hogyan vezethet egy egész legénység kieséséhez. A Pokol Hét szemléltető példa a csapatmunkáról.

Nem hallatlan, hogy egy osztály elveszíti a tagjai 60 százalékát csak a Pokol Hét alatt. Nagyon kevés osztály megy át úgy az egész héten, hogy nem veszít el egyetlen személyt sem. Ezeket az osztályokat megjutalmazzák a Harang nélkül-díjjal, és az osztályuk számát belegravírozzák egy plakettbe a BUD/S tatfedélzeten. Amikor ezt írom, abba a plakettbe talán négy osztály száma van bevésve – az eddig avatott 280 osztályból.

Az összes tapasztalat közül, melyre a tanuló szert tesz a BUD/S-on, valószínűleg a Pokol Hét a legkritikusabb. A tanulók úgy kerülnek ki belőle, hogy rájönnek, az emberi test tízszer többre képes, mint azt addig lehetségesnek tartották. Kevés határa van vagy egyáltalán nincs is határa annak, hogy mit tud véghezvinni az elszánt ember. A Pokol Hét után az osztálynak engedélyezik egy póló beszerzését, a Haditengerészeti Különleges Hadviselési Kiképző Parancsnokság logóját és az osztály számát ráhímezve. Ha túl tudod élni a Pokol Hetet, valószínűleg túl fogod élni a további kiképzést.

A Pokol Hét után a sérüléstől jobban rettegnek, mint az oktatóktól. Kevés gondoskodást kapnak a sérültek, és nincs lábadozó szabadság. Az egészségügyi ellátás nem éppen barátságos. A szanitécektől a gyengélkedőben kapott tanács általában ez: „Vegyjen be egy aszpirint és rendben lesz.” Ezt a tanácsot nem egyszer törött lábú tanulóknak adták.

Azok, akik túlélnek a Pokol Hetet, nekilátnak a kiképzés második fázisának, a szárazföldi hadviselésnek. Stopperek ketyegnek, miközben bekötött szemű tanulók szétszednek és összeraknak tucatnyi különféle pisztolyt, gépkarabélyt és géppuskát. Az oktatás céllövészetben intenzív, és a tanulók nagy távolságú lövészetet tanulnak, továbbá gyors ölést, tűz és manővert és leszállás-elhárítást. Kézitusát, késforgatást, garott használatot és őrszem becserkészését olyanok tanítanak, akik élesben csinálták. A tanu-

lók szárazföldi tájékozódást, kisalegység harcászatot, eligazítási technikákat, valamint hidrográfiai és szárazföldi felderítést tanulmányoznak.

A fázis négy héttel kulminál a San Clemente-szigeten, ahol a tanulók alap és haladó rombolást tanulnak és egy egész hetes „háborút” vívnek, különféle célpontokat derítve fel és fogva el a szigeten. Természetesen a tanulók igazi robbanóanyagokkal és éles lőszerrel gyakorolnak.

A kiképzés utolsó fázisa a merülés. Nyílt- és zárt rendszerű merülést, víz alatti navigációt, víz alatti aknák használatát, tengeri felderítést és lopakodó támadásokat tanítanak, továbbá a tengeralattjárók búvónyílásainak működését.

Azt mondják, SEAL-lé válni inkább hivatás, mint foglalkozás. Ez igaz lehet. A BUD/S nem annyira az akaratok csatája, mint küzdelem önmagaddal. Semennyi fizikai kiképzés sem lehet elég, hogy felkészítsen. Akár eredményes triatlonosként, akár profi krikettesként kezded el a kiképzést, szenvedéssel fogsz megküzdeni. Az oktatók mindig ott vannak, hogy a maximumon túlra hajszoljanak minden embert. A küzdelem mindig az, hogy a fázó, ázott, fáradt és éhes testet rávedd még egy lépésre, még egy kilométer lefutására, vagy a létra még egy fokának megmászására. Könnyű feladni. Csak annyit kell tenned, hogy megkongatod a harangot és a fájdalomnak vége lesz. A próba önmagad ellen megy.

De akármilyen nehéz is a BUD/S, akárhány tanuló adja is fel, akármilyen lehetetlenül nehézé teszik is az oktatók a kiképzést, sokkal nehezebb a csapatokban. A BUD/S gyakorlás. A SEAL művelet a való világban harc. Ha egy SEAL elcseszi egy igazi műveleten, rózsaszín pára lesz belőle.

A BUD/S-nak nehéznek kell lennie. Szükséges, hogy csak olyan emberek érkezzenek a csapatokba, akikre számítani lehet: férfiak, akik pompásan kondicionáltak, alkalmazkodtak a nehézséghez, és kemény bizonyosságot tettek elszántságról és csapatmunkáról. Ez nem azt jelenti, hogy a BUD/S egy rakás robotot állít elő. Távolról sem. Ez a kitartás és elszántság, melyet a BUD/S belenevel az emberbe, nem vak. SEAL-ek nem rohamoznak meg géppuskafészeket. Arra ott a tengerészgyalogság. A kiképzésen a tanulókat végig arra tanítják, hogy okosan har-

coljanak; hogy ott támadják az ellenséget, ahol a leggyengébb, nem ott, ahol a legerősebb.

A kijuttatás az ellenség hátsó udvarában járhat egy öt kilométeres úszással a víz alatt, egy ejtőernyős ugrással utasszállítóról, vagy egy ötnapos gyaloglással gleccseren és hegyen át. Maga a célponthoz való eljutás is gyakran kaland lehet. A kijutás a műveleti területről, miközben felbőszült ellenség üldöz, rémálom lehet. Életbevágó, hogy minden operátor tudja, számíthat a mellette lévő emberre. A SEAL csapatban nincs olyan, hogy én.

A BUD/S egyike a kevés iskolának az Egyesült Államok katonaságában, ahol tisztek és legénységi állományúak együtt vesznek részt kiképzésen; a kurzus és a tananyag ugyanaz. A zöldsapkásoknál külön tiszti és legénységi állományú tanfolyamok vannak. A BUD/S-on tisztet jelölnek ki a kiképzés minden egyes fázisának felügyeletére, de az oktatást legénységi állományú emberek tartják. Elmondható, hogy a legénységi állományú emberek választják ki a tiszteket, akik végül vezetni fogják őket. Nem csak a gyenge tiszteket selejtezik ki a kiképzésen. A dölyfös, a meggondolatlan és a hanyag szintén lehetetlenek fogja találni az avatásra kerülést.

A haditengerészeti különleges hadviselési közösség a legkisebb minden különleges műveleti erő közül, és szoros a kötelék a tisztek és a legénységi állományúak között. A szakaszok és rohamelemek általában tegező viszonyban vannak. A katonaság különleges műveleti alakulatainak csúcsán a „katonásságot” minimálisra fogják.

A kiképzés végén visszafogott volt az avatásunk. Egy meleg szeptemberi reggelen egy kis csoport gyűlt össze a BUD/S tábor darálóján. Egy zenekar az „Anchors Away”-t játszotta, és összecukható székeken ültünk ugyanaz előtt az emelvény előtt, mint amelyikről Dick Roy szólt hozzánk hat hónappal korábban. Barátok vagy rokonok nem vettek részt rajta. Egymás után szólítottak minket, és mind kaptunk egy oklevelet a haditengerészeti kételtű iskolától. Az oklevél egyáltalán nem volt alkalmas beke-retezésre. Egyszerűen ennyi állt rajta: „a következő személy [géppel írt név] elvégezte a következő kiképzési tanfolyamot [BUD/S]”. A diplomám ránézésre 1 dollár 25 centbe került, de számomra a legértékesebb papírdarab volt a világon.

Hivatalosan elvégeztük a BUD/S-t, de nem voltunk SEAL-ek. Még nem. Előttünk állt a hadsereg ejtőernyős iskolája Fort Benningben és a haladó operátori kiképzés hónapjai a saját SEAL csapatunknál. Több száz órányi további kiképzésben részesültünk és egy év próbaidőt töltöttünk még le, mire kiérdemeltük a haditengerészeti SEAL arany szigonyát.

Addig FNG¹³-k voltunk: kurva új srácok. Mihaszna lógós banánok. De ez rendben volt részemről. Aznap délután parancsot kaptam, hogy jelentkezzek a Négyes SEAL Csapat parancsnokánál a virginiai Little Creek Haditengerészeti Kétéltű Bázison.

A csapatokban voltam, és imádtam az életet.

---

¹³ Fucking new guy